

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1928

ΔΡΙΘ. 41

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ

Ἄριθ. Πρωτ. 3861]4945

Παναγιώτατε καὶ Θεϊότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κων)πόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμηνικὲ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν σεβασμιώτατε καὶ περισπούδαστε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ, Κύριε Βασίλειε, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐγκαίρως μὲν ἐλήφθη τὸ ἀπὸ κ'. παρελθόντος μηνὸς Αὐγούστου τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Παναγιότητος γράμμα περὶ διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου, ἀλλὰ ἕαρεῖται ἐπιδημία καταλαβοῦσα τὴν ἡμετέραν χώραν διέκοψε καὶ τὰς τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου ἐργασίας. Ἄμα τῇ ἐνάρξει αὐτῶν κατὰ τὴν νέαν συνοδικὴν περίοδον ἀνεγνώσθη τὸ γράμμα Αὐτῆς καὶ ἐμπεριστατωμένως ἠρευνήθη ἡ προβαλλομένη λύσις τοῦ ζητήματος τῆς διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου. Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἔκρινεν ὅτι ὀρθὴ μὲν καὶ κανονικὴ ἐστὶν ἡ προτεινομένη διόρθωσις, ὅθεν ἀπεδέξατο αὐτὴν κατ' ἀρχὴν, ἀλλὰ διὰ λόγους πολλούς, σκόπιμον ἐθεώρησε τὴν ἐν γενικῇ μὲν Συνόδῳ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογὴν τῆς διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου, τὴν θεραπείαν δὲ τῆς ἀνάγκης νηστείας πρὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων διὰ τοῦ καθορισμοῦ νηστείας καθ' ἣν αὕτη συμπίπτει ἐβδομάδα. Ὁμοφώνως δ' ἐξέδοτο ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος τὴν δε τὴν ἀπόφασιν. «Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀναγνωρίζουσα τὸ ὑπάρχον ἐν τῷ ἰσχύοντι Πασχαλίῳ λάθος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν τηρεῖται ἡ περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῆς Α'. Οἰκ. Συνόδου, καὶ ἔχουσα ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον διὰ τῆς προτάσεως αὐτοῦ ζητεῖ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ἰσχύος τῆς εἰρημένης διατάξεως τῆς Α'. Οἰκουμ. Συνόδου, ἔχειται τὴν διόρθωσιν τοῦ Πασχαλίου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἕρπον, ὅπως ἐν γενικῇ Συνεδρίᾳ συμφωνήσωσι πᾶσαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ δὴ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, δι' ἣν δὲν παρουσιάζει ἡ διόρθωσις τοῦ Πα-

σχαλίου τὰ κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου προβληθέντα τοπικὰ προσκόμματα καὶ ὅπως τηρηθῆ ἑπακριβῶς ἡ περὶ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα διάταξις τῆς Α'. Οἰκουμ. Συνόδου, ἀποφευγομένης τῆς συμπτώσεως τοῦ Χριστιανικοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Φάσκα, ἀλλως πρὸς ἄρσιν τῆς κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἕνεκα τοῦ εἰρημένου λάθους τοῦ Πασχαλίου προκυπτούσης ἀνωμαλίας προτείνει, ὅπως ἡ ἐβδομάς, καθ' ἣν συμπίπτει ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, θεωρηθῆ ἑξαιρετικῶς διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ὡς ἐβδομάς νηστείας πλὴν τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγ. Πνεύματος».

Ταῦτα, Συνοδικῇ διαγνώμῃ, κοινοποιοῦντες τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι καὶ εὐχόμενοι, ὅπως Αὕτη μετὰ τῆς περὶ Αὐτὴν Ἱ. Συνόδου ὡς τάχιστα, χάριν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, λύσῃ καὶ τὸ σπουδαιότατον τοῦτο ζήτημα τῆς διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου, διατελοῦμεν.

Ἀθῆνῃσι τῇ ἰστ'. Ὀκτωβρίου α' 28 κη

Τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος

ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Ε',

Ὅταν κατόπιν ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τῆς φυλακῆς ὁ Πατριάρχης Τύχων ἀνέλαβε καὶ αὖθις τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας, οἱ διευθύνοντες τὴν ὑπόθεσιν τῆς αὐτονομίσεως ταύτης ἠναγκάσθησαν, μόνον τότε, νὰ καταφύγωσιν εἰς τοὺς τῆς «Συνοδικῆς» ἢ «Ζώσης» Ἐκκλησίας, μεθ' ὧν συνειργάσθησαν εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν πρὸς αὐτονομίην προσπαθειῶν των. Οὕτω τῇ 17 Μαΐου 1925 συνήλθεν εἰς τὸ Χάρκοβ ἡ Πανουκρανικὴ τοπικὴ Σύνοδος, ἧς μετέσχον 36 Ἐπίσκοποι, 88 κληρικοὶ καὶ 86 λαϊκοί, μετέσχον δὲ καὶ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τῆς πανρωσικῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν οἷς ὁ Λένινγκραδ Βενιαμίν. Κατ' αὐτὴν ἀνεκηρύχθη τὸ αὐτοκέφαλον «ὡς δογματικῶς ἀπο-

δεκτόν, κανονικῶς βράσιμον, ιστορικῶς ἀποδεδειγμένον, πρακτικῶς ἀπαραίτητον ». Τὴν δὲ 1ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1925 ἢ ἐν Μόσχᾳ συνελθοῦσα Γ' Πανρωσικὴ τοπικὴ Σύνοδος τῆς Συνοδικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν παρέστησαν καὶ 18 ἀντιπρόσωποι (ὧν 14 Ἀρχιερεῖς) τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας, τῇ αἰτήσει αὐτῶν τῶν Οὐκρανῶν ἀντιπροσώπων, ἐπεκύρωσε κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον καὶ συγκινητικώτερον τρόπον τὸ ἐν Χάρκοβ προαποφασισθὲν αὐτοκέφαλον τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας, παρισταμένου κατ' αὐτὴν καὶ συνεπιπροσώπων ἐπὶ τοῖς γενομένοις καὶ συγκαίροντος καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Βασιλείου Δημοπούλου, Ἀντιπροσώπου ἐν Ρωσίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Αὐτὸ εἶνε ἐν ἐλαχίσταις γραμμαῖς τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀναδείξεως τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἀυτοκέφαλον. Ὅπερ ἀποδεικνύει πόσον οἱ μέχρι τοῦ νῦν διευθύνοντες τὴν Οὐκρανικὴν Ἐκκλησίαν ἠθέλησαν πάντοτε νὰ μὴ ἐκκλίνουσι τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας χειραφετοῦντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ρωσικῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἐπεχείρησαν πρῶτον μετὰ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος νὰ συνεννοηθῶσι, ἔπειτα μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καί, ὅταν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχωσι παρ' ἀμφοτέρων τούτων τὴν κανονικὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων των, μόνον τότε, ὠνεκῆρξάν μὲν αὐτοὶ δι' ἑαυτῶν πρῶτον τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας των, κατέφυγον δ' ἔπειτα, μόνον διὰ νὰ ἔχωσιν μίαν καὶ ἕξωθεν ἀναγνώρισιν, εἰς τοὺς τῆς Συνοδικῆς Ἐκκλησίας, ὅπου εὗρον πλήρη ἱκανοποίησιν. Καὶ μετὰ τῶν τῆς Συνοδικῆς ὁμοῦς Ἐκκλησίας εἰς σχέσιν εὐρεθέντες, σημειωτέον καλῶς, δὲν παρέλειψαν οἱ Οὐκρανοὶ νὰ δηλώσωσιν, καὶ δηλοῦσι τοῦτο στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι καὶ ἐγγάμους Ἐπισκόπους, οἷους οἱ τῆς Συνοδικῆς Ἐκκλησίας ἔχουσιν ἐν τοῖς κόλποις των, οὐδέποτε θὰ ἀναγνωρίσωσιν, καὶ τὸν δεύτερον γάμον τῶν κληρικῶν θὰ ἐξακολουθῶσι ν' ἀπορρίπτωσιν, μέχρις οὗ ἢ ὅλη Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας αὐτοὶ θέλουσι ν' ἀποτελῶσι μέρος ἀναπόσπαστον, ἀποφανθῆ ἐν Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ περὶ τούτου. Ὅλη ἢ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς χειραφετήσεως τῆς Ἐκκλησίας των πολιτεία τῶν Οὐκρανῶν δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἠθέλησαν νὰ παρεκκλίνουσι τῶν ἱερῶν κανόνων; Ἀλλὰ καὶ ὁ μετὰ τὴν χειραφετήσιν καταρτισμὸς τοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας μήπως εἶναι πολὺ διάφορος τοῦ ἐν τῇ Ρωσικῇ Ἀυτοκεφάλῳ Ἐκκλησίᾳ χρησιμοποιουμένου; Διοικεῖται, λέγουσιν ἐν τῇ πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ τὰς Ἀυτοκεφάλους Ἐκκλησίας ὑπομνηματικῇ ἐκθέσει των οἱ Οὐκρανοί, ἢ Ἀυτοκέφαλος

Ἐκκλησία των ὑπὸ Συνόδου ἐξ 24 μελῶν ἀπαρτιζομένης, ὧν 12 εἶναι Ἐπίσκοποι, 6 κληρικοί, καὶ 6 λαϊκοί, μὲ πρόεδρον τὸν Μητροπολίτην Ποιμένα, Ἀντιπρόεδρον τὸν Μητροπολίτην Ἰννοκέντιον, Γραμματεὰ τὸν Ἐπίσκοπον Σεραφεῖμ καὶ ταμίαν τὸν Πρωθιερέα Φόρμην. Ἐὰν ἕξα-ρέσωμεν τὰ λαϊκὰ μέλη, δὲν θὰ ἔχωμεν παρὰ τοῖς Οὐκρανοῖς τότε Σύνοδον διοικοῦσαν κατὰ πάντα ὁμοίαν πρὸς τὴν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας; Δὲν πιστεύομεν ν' ἀρνηθῶσιν οἱ Οὐκρανοὶ ν' ἀποκλείσωσι τῆς Διοικούσης Συνόδου των ταύτης τοὺς λαϊκοὺς, ὅταν τοῦτο ἀξιῶσιν παρ' αὐτῶν πρὸς ἀναγνώρισιν αἱ λοιπαὶ Ἀυτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ὅποτε οὐδεμία πλέον μομφὴ ἐπὶ διοικητικῇ διαφορᾷ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιρριφθῆ κατ' αὐτῶν.

Ὑπολείπεται ἤδη νὰ ἐξετάσωμεν περὶ τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας τὴν δευτέραν ἀπορίαν: Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, μετὰ τὴν αὐτοανακήρυξίν της εἰς Ἀυτοκέφαλον, εἶνε πράγματι Ἀυτοκέφαλος; Δηλ. δικαιοῦται νὰ εἶνε καὶ κανονικῶς ἐγένετο; καὶ δύναται ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ν' ἀναγνωρισθῆ ὡς τοιαύτη;

Ἐξ ὅσων ἀναγινώσκωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἰς αὐτὴν καὶ πάλιν τὴν πολλάκις ἄνωθι μνημονευθεῖσαν ἔκθεσιν τῆς Συνόδου τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐξ ὅσων ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας γινώσκωμεν, ἢ Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία ἐδικαιούτο ν' ἀνακηρυχθῆ Ἀυτοκέφαλος. Ἀναφέρεται εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκθέσεως τὸ ἐξῆς ἱστορικόν: «Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἢ Ὁρθόδοξος Κιεβτινα, νῦν Οὐκρανία, ὑπῆρξεν ἀνεξάρτητος καὶ αὐτόνομος ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἀγαθοεργὸν μέριμναν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Μετὰ τὴν ἐρήμωσιν τῆς Ρωσικῆς χώρας ὑπὸ τῶν Τατάρων κατὰ τὸ 1237—1240, ὅτε αὕτη ὑπὸ ἐκκλησιαστικοπολιτικὴν ἔννοιαν ἤρξατο νὰ συγκεντροῦται πρὸς Βορρᾶν πέριξ τῆς Μόσχας, ἢ νότιος Ρωσία τοῦ Κιέβου ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικοπολιτικὴν ἔννοιαν ἤρξατο καθ' ἑαυτὴν ν' ἀνασυντάσσηται καὶ παγιοῦται διοργανοῦσα τὴν ἐκκλησιαστικὴν Πολιτείαν ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς συνοδικότητος, προσπαθήσασα νὰ καταστή, οὐχὶ δὲ ἀπαξ διατελέσασα, Μητρόπολις, ἔχουσα ἴδιον, ἀνεξάρτητον τῆς Μόσχας, Μητροπολίτην. Ἐπὶ τέλος ἢ νοτιορωσικὴ Σύνοδος τοῦ 1416, ἀνεξαρτήτως προεχειρίσατο εἰς Μητροπολίτην τὸν Γρηγόριον Τσαμπλὰκ καὶ συνέταξε ἰδιαίτερον συνοδικὸν Γράμμα, χαρακτῆρος αὐτοκεφάλου, ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῆ τὸ τελευταῖον Πρακτικὸν ἰδρύσεως χωριστῆς καὶ ἔκτοτε παραμεινάσης μιᾶς νοτιοδυτικῆς Μητροπόλεως, ὅποτε ἄρχεται συνεχῆς σειρὰ Μητροπολιτῶν

Κιέβον, ἥτις διήκει διὰ μέσου τριῶν αἰώνων μέχρι Γεδεῶνος τοῦ Τσετβερίνσκη τοῦ 1685. Ἡ περίοδος αὕτη διακρίνεται διὰ τὴν τελείαν ἀπομάκρυνσιν τῆς Μόσχας καὶ τὴν στενὴν καὶ λίαν φιλικὴν ἐπαφὴν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν μεγάλην ἀνάπτυξιν τῶν Συνόδων τῇ συμμετοχῇ τῶν Κοζάκων καὶ ἐν γένει τῶν λαϊκῶν στρωμάτων. Εἰς τοὺς κατὰ τῶν Λατίνων καὶ τῆς ἐνώσεως (Οὐνίας) ἀγῶνας, ἰδίᾳ κατὰ τὸν 16 καὶ 17ον αἰῶνα, μεγάλως ἠκμασαν εἰς τὴν Οὐκρανίαν τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ εὐσέβεια, ἅτινα ἐπέδρασαν μεγάλως καὶ ἐπὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν πολιτικὴν ὑποταγὴν τῆς Οὐκρανίας εἰς τὴν Μόσχαν, ἡ τελευταία δὲν ἐγνώριζε νὰ περιχαρακῶσθαι καὶ ἐξασφαλίσθαι τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, καὶ κατὰ τὸ 1685 ἀπῆται τὴν ὑποταγὴν τοῦ Μητροπολίτου Γεδεῶνος Κνιαζου Τσετβερίνσκη εἰς τὸν Πατριάρχην Μόσχας καὶ ὅρκον πίστεως ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας Οὐκρανίας. Κατὰ τὴν νέαν περίοδον τῆς ὑποταγῆς τῆς Ἐκκλησίας Οὐκρανίας ὄχι μόνον δὲν ἐσβέσθη ὁ πόθος πρὸς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά, ἀλλ' ἔτι περισσότερον ἀνεξωπυροῦτο ὡς ἀπόρροια φυσικῆς καὶ ἀναποφεύκτου ἀντιδράσεως κατὰ τῶν πιέσεων καὶ καταθλίψεων ἀπὸ μέρους τοῦ τότε Τσαρικοῦ Κράτους καθὼς καὶ τῆς Ἀγιωτάτης Συνόδου, καταβαλόντων πᾶσαν προσπάθειαν ν' ἀπαλείψωσι καὶ ἐξάλειψωσιν ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῆς πνεύματος. » Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἀποδεικνύει περιτρώως ὅτι, ἐνῶ ἀρχικῶς ἦτο αὐτόνομος ἡ Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία, ὅταν κατόπιν ἐμορφώθη τὸ ρωσικὸν κράτος τῶν Τσάρων, τὸ κέντρον δὲ τῆς βαρύνητος τοῦ κράτους τούτου ὑπῆρξεν ἡ Μόσχα, ἡ Μητρόπολις, καὶ ἔπειτα τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας ἐπεχείρησε, τὴν τσαρικὴν βίαν χρησιμοποιοῦν, ν' ἀπορροφήσῃ, καὶ ἀπερρόφησῃ, τὴν Οὐκρανικὴν Ἐκκλησίαν καταργήσας τὴν αὐτονομίαν αὐτῆς διὰ μέσων ἠκιστα κανονικῶν ἐκκλησιαστικῶν. Ἡ Οὐκρανικὴ ὁμως Ἐκκλησία, ἂν καὶ ἀποτελέσασα κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους μέρος τοῦ κράτους τῆς Ρωσίας, ἐδικαιοῦτο, καὶ μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο, νὰ ἔχη τὴν αὐτονομίαν τῆς, καὶ διότι προηγήθη ἐν τῇ προσελύσει εἰς τὸν Χριστιανισμόν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐμόρφωσε παλαιόθεν ἤδη αὐτονόμου διοικήσεως σύστημα ἄρτιον, μετὰ στενὴν καὶ λίαν φιλικὴν ἐπαφὴν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ΚΠόλεως καὶ τὴν μεγάλην ἀνάπτυξιν τῶν Συνόδων», καὶ διότι φυσικῶς δὲν κατορθώθη νὰ ἀπορροφηθῇ ἐν τῷ Ρωσικῷ κράτει, ἀφοῦ βαθεῖα ἐπιστημονικὴ ἔρευνα Ρώσων καὶ Οὐκρανῶν ἱστορικῶν ἀποδεικνύει τρανῶς, ὅτι καὶ ἐ-

θνικὴ συνείδησις ἰδιαιτέρα παρὰ τῷ Οὐκρανικῷ λαῷ ὑφίσταται, καὶ γλώσσα ἰδιαιτέρα, διακρινομένη τῶν ἄλλων σλαβικῶν γλωσσῶν, καὶ τέχνη (ἀρχιτεκτονικὴ, ζωγραφικὴ, ἄσματα) καὶ ποίησις ἰδιαιτέρα καὶ λογοτεχνία. Ἡ Οὐκρανικὴ αὐτόνομος ἢ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία, ἂν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ κράτει ἐφθασε νὰ ὑφίσταται μετὰ τῆς Ρωσικῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἠδύνατο καὶ ἐδικαιοῦτο ἐν τούτοις καὶ μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο νὰ μένῃ διὰ παντός αὐτοκέφαλος, καθ' ὃν τρόπον ἐν τῷ αὐτῷ κράτει περιλαμβανόμενα τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἔπειτα μετὰ τὴν τουρκικὴν πασῶν τούτων τῶν χωρῶν κατάκτησιν, δὲν ἔπαυσαν ὡς αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ὑφιστάμεναι, καίτοι τινὰ τούτων (τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας) κατήνησαν καὶ ἄνευ ποιμνίου. Ἡ Οὐκρανία οὐδέποτε ἔπαυσεν ἐκκλησιαστικῶς ἀκμάζουσα, εἰς μίαν δὲ ἐποχὴν, ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη, μεγάλην ἐπίδοσιν ἔσχον παρ' αὐτοῖς τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ εὐσέβεια, ἅτινα ἐπέδρασαν μεγάλως καὶ ἐπὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἡ ἀνάγκη τῆς παρ' ἡμῖν ἐπεκτάσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἶναι πλέον ἐκτός συζητήσεως, διότι καὶ ἡ ἀνεπάρκεια τῆς σχολικῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας παρὰ πάντων ὁμολογεῖται καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐν τῇ πράξει ἀναπτύξεως τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῶν νεαρῶν βλαστῶν τῆς Ἐκκλησίας παρὰ παντός εἰλικρινῶς πονοῦντος ἀναγνωρίζεται, αὐταὶ δὲ αἱ μεμονωμένα καὶ ἀσυστηματοποίητοι ἔτι —δυνάμεθα εἰπεῖν— ἀπόπειραι ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ ἐπέσθραν ἐπιδοκιμασίας καὶ ἔτυχον ἀμερίστου τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ λαοῦ, ἐξήρθη δὲ καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡ σημασία τῆς σημερινῆς κατηχητικῆς δράσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς Ἀθηνῶν. Ἀκριβῶς ὁμως διότι τοιαῦτα εἶναι τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πληρώματος αἱ ἀνάγκαι καὶ τοσαῦτα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ θεσμοῦ παρέχονται ἤδη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐφαρμογῆς του ἐνδείξεις, ἐπιβάλλεται, νομίζομεν, βαθυτέρως τις καὶ ἀντικειμενικωτέρως τοῦ πράγματος μελέτη, ἵνα δυνηθῇ ν' ἀνταποκριθῇ πράγματι εἰς τὰς ἀνάγκας ταύτας καὶ δικαιοσύνη ἐξ ὀλοκλήρου τὰς ἐλπίδας μας, διότι, παρ' ὅλας τὰς ἀγαθὰς καὶ φιλοτίμους προσπάθειάς, αἵτινες ἀπὸ τινῶν ἐτῶν καταβάλλονται καὶ παρ' ἡμῖν, οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἀφιστάμεθα ἀκόμη πολὺ ἐκείνου, τὸ ὅπολον ἐπιβάλλεται διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ μας. Ἡ ἐνότης καὶ τὸ σύστημα ἐν τῇ ἐργασίᾳ, στοιχεῖα ἀπαραίτητα διὰ πᾶσαν δράσιν, καὶ δὴ γνωρίζομεν χαρακτηριστικὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐλλείπουσιν ἔτι πα

ἡμῖν, διότι εὐρισκόμεθα πρὸ πειραματισμῶν ἀπλῶν τῆς ἐφαρμογῆς ἑνὸς θεσμοῦ, ὅστις ἀπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πηγάσας ἐφυγαδεύθη ἕνεκα τῶν ἱστορικῶν ἀναγκῶν διὰ τὰ ἐπανέληθη σήμερον εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς ξένης μὲ ὄλους τοὺς κινδύνους τοῦ ἀπὸ τῶν αἰώνων ἑκατισμοῦ.

Ἀκριβῶς ἕνεκα τοῦ τελευταίου τούτου λόγου θεωροῦνται ὑπὸ τῶν τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ὡς θεσμός ξένος πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν καί, ἔτι χειρότερον, ὡς κατεσκευασμα προτεσταντικόν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὑπάρχει ὁ πρῶτος κίνδυνος, ἡ δυσπιστία δηλονότι, τὴν ὁποῖαν προκαλεῖ παρὰ τοῖς συντηρητικωτέροις καὶ οὐχὶ σπανίως καὶ ἡ ἀδιαφορία, τὴν ὁποῖαν συναντιᾷ παρὰ τισιν ἔξ αὐτῶν ὁ θεσμός. Εὐτυχῶς οὖν μέχρι σήμερον αἱ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης ἀντιρροήσεις οὐδεμιᾶς ἠξιώθησαν προσοχῆς καί, ὡς εἴπομεν ἤδη, ὁ λαὸς μετ' ἀνακουφίσεως προστρέχει εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰ παραδωσθῆναι τὰ τέκνα του εἰς τοὺς λειτουργοὺς τῆς ἴνα διαμορφώσωσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν κατὰ τὰς πατροπαράδοτους θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς τῆς ὀρθοδοξίας. Ἄλλ' ὑπάρχει ἀκόμη ἄλλος κίνδυνος, ἦτοι ἡ πιστὴ ἀντιγραφὴ καὶ ἡ ἀμελέτητος εἰσαγωγὴ τῶν ἀλλαγῶν ἐφαρμοζομένων κατηχητικῶν συστημάτων, χωρὶς τὰ ληφθῆναι ὑπ' ὄψει οὔτε ἡ ἰδιαιτέρα ψυχολογία οὔτε αἱ ἄλλαι γενικαὶ προϋποθέσεις καὶ αἱ πραγματικαὶ θρησκευτικαὶ ἀνάγκαι τοῦ λαοῦ μας. Ἡ ἐπιτυχία τῶν κατηχητικῶν σχολείων εἰς ἄλλας χώρας ἀποδίδεται ἐνίοτε εἰς τὸ ἐφαρμοζόμενον σύστημα εἰς ὃ ἀποδίδεται ὑπὸ τινων ἀπόλυτος ἀξία, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἐπειδὴ προχείρως συνήθως γίνονται αἱ ὁργανώσεις εἰς τὴν χώραν μας ὁ κίνδυνος τῆς τυφλῆς μιμήσεως εἶναι πάντοτε πλησίον μας καὶ χρειάζεται μεγίστη προσοχὴ διὰ τὴν ἀνάλογον εἰς τὰ παρ' ἡμῖν προσαρμογὴν τῶν ἄλλου ἐφαρμοζομένων κατηχητικῶν συστημάτων. Εἰς τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπόκεινται περισσότερον πάντος ἄλλου οἱ ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ ἐρχόμενοι καὶ ὅχι μόνον ὑποστάντες, τρόπον τινά, τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ξένου περιβάλλοντος, ἀλλὰ καὶ μὴ ζῶντες πλέον τὴν πραγματικότητα τὴν ἰδικήν μας, βλέποντες δηλαδὴ τὰ πράγματα ὑπὸ ὄλλως διάφορον πρῶσμα ἢ ὅσον βλέπουσιν αὐτὰ εἰ ἐκ τοῦ πλησίον παρακολουθοῦντες τὴν ἐξέλιξιν τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς.

Ἄλλος κίνδυνος, τὸν ὁποῖον συνήθως ὑφίσταται ὁ θεσμός τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων παρ' ἡμῖν, εἶναι ἡ ἀπορροήσις τῶν ὑπὸ τῆς προσωπικότητος τοῦ ὁργανισμοῦ, ὅτε ἐκάστη ὁργάνωσις κατηχητικὴ φέρει καὶ ἰδιαιτέρον χαρακτῆρα, τὸν χαρακτῆρα τοῦ κατηχητοῦ· παρ' ὅλας δὲ τὰς καταβαλλομένας προσπάθειαις εἶναι ἀληθές, δυστυχῶς, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ ἀπαιτουμένη μετὰ τῶν κατηχητῶν συνεννόησις οὔτε ὡς πρὸς τὸ ἀκολουθητέον σύστημα, οὔτε ἂν ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, ὑπ' οὗ ὄφειλε νὰ διέπτηται ἡ κατηχητικὴ κίνησις, ἐντεῦθεν δὲ παρὰ τοῖς διαφοροῖς κατηχηταῖς ἀναφαίνονται ἐνίοτε καὶ διάφοροι τάσεις, τῶν ὁποίων δὲν δύναται μὲν νὰ φέρῃ τὴν εὐθύνην ἡ Ἐκκλησία, αὐτὴ ὅμως πληρώνει πάντοτε τὰς συνεπειάς. Καὶ θὰ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ περιεργον, ἂν προχωρήσῃ ἡ ἐξέλιξις

κατὰ τρόπον τοιοῦτον, διότι θὰ εἶναι ἀντικρὸς ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως καὶ τῆς ἐνότητος, ὅπερ διακρίνει τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν. Βεβαίως ἡ ἀτομικότης τοῦ κατηχητοῦ δὲν δύναται ἢ ν' ἀφήσῃ τὰ ἴχνη τῆς ἐπὶ τῆς κατηχητικῆς δράσεώς του, θὰ ἦτο δὲ τελείως ἀνιστόρητος ὁ θέλων ν' ἀρηθῆ τὴν ἐπὶ τῶν μεγάλων Σχολῶν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ἐπίδρασιν τῶν προσωπικοτήτων τῶν μεγάλων αὐτῆς διδασκάλων, ἀλλὰ ἡ ἀτομικότης τῶν κατηχητῶν πρέπει νὰ εἶναι ἔκφρασις τοῦ πραγματικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ χάνεται, τρόπον τινά, ἐντὸς τοῦ γενικοῦ σκοποῦ, ὃν αὐτὴ διὰ τῶν κατηχητικῶν σχολείων ἐπιδιώκει.

Ἄλλὰ σπουδαιότερος πάντων κίνδυνος νομίζομεν ὅτι εἶναι ἡ καὶ ἐν τοῖς κατηχητικοῖς σχολείοις συσάρευσις γνώσεων ξηρῶν καὶ πολλάκις ἀκαταλλήλων διὰ τὴν ἡλικίαν τῶν μαθητῶν καὶ ἡ τυπικὴ ἐκτέλεισις σωρείας θρησκευτικῶν ὑποχρεώσεων, ἀμελετήτως ἐπιβαλλομένων εἰς τοὺς νεαροὺς μαθητάς. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀπλῆ μετάθεσις τοῦ ἐν τοῖς δημοσίοις σχολείοις ὡς πρὸς τὰ θρησκευτικὰ γινομένου· τὸ δεύτερον οὐδὲν πραγματικὸν ἔχει ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν μικρῶν «κατηχουμένων». Εὐτύχημα ὅτι πλεῖστοι ἀγαθαὶ προσπάθειαι καταβάλλονται καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ κινδύνου τούτου, ἡ ἔλλειψις ὅμως τοῦ καταλλήλου προσωπικοῦ καὶ τῆς γενικωτέρας τῶν κατηχητικῶν σχολείων ὁργανώσεως μᾶς ὀδηγεῖ πολὺ πλησίον, δυστυχῶς, πρὸς τὰ σφάλματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα, ἐὰν πολλαπλασιασθῶσι, θὰ εἶναι δύσκολον νὰ ἐπανορθωθῶν.

Κατηχητικὴ δρᾶσις, κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμην, εἶναι ἡ δυνάμενη νὰ κερδίσῃ ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν τοῦ παιδός, ν' ἀπασχολήσῃ ὅλον τὸ διαφέρον του, νὰ ἐξαγιασθῇ—ἐπὶ τὸ ἐκκλησιαστικώτερον—ὅλην τὴν ζωὴν του. Αἱ θρησκευτικαὶ γνώσεις εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποκτηθῶν, ἀλλὰ ἡ μετάδοσις τῶν ὀφείλει νὰ εἶναι λογικὴ καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν διανοητικότητα καὶ τὴν συναισθηματικότητα τοῦ παιδός. Αἱ θρησκευτικαὶ γνώσεις εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταδοθῶν, ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως ἀνάγκη καὶ νὰ ἐμπέδωθῶν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μαθητῶν, καὶ ἡ ἐπανάληψις τῶν δεδιδασγμένων, ἡ ἀποστήθισις τῶν ῥητῶν καὶ τῶν ὕμνων, δὲν εἶναι ἐμπέδωσις προκειμένου περὶ γνώσεων θρησκευτικῶν, αἵτινες ὀφείλουσιν ὅχι ἀπλῶς νὰ φωτίζωσι τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ θερμαίνωσι τὴν καρδίαν. Ὁ μικρὸς μαθητὴς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἔχει σήμερον σκέψεις ἀναλόγους πρὸς τὴν ἡλικίαν του καὶ ἀνάλογοι βεβαίως ὀφείλουσιν νὰ εἶναι καὶ αἱ θρησκευτικαὶ ἀπόψεις, τὰς ὁποίας θὰ ζητήσωμεν νὰ τῷ ἐμπνεύσωμεν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ὁ μικρὸς αὐτὸς μαθητὴς ἔχει συνηθείας, τὰς ὁποίας ἐν τῇ προόδῳ τῆς ἡλικίας του πρόκειται νὰ αὐξήσῃ ἢ γνώσις μόνη τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ δὲν εἶναι ἀρετὴ διὰ τὴν συγκρατήσῃ ἀπὸ τῶν πτωσῶν, πολλάκις γίνεται ἀφορμὴ ὥστε ἡ πτώσις νὰ εἶναι βαρύτερα. Ὁ κατηχητὴς πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦ μαθητοῦ του, νὰ διίδῃ τὰ προβλήματα του, ν' ἀπαντήσῃ ἐγκαίρως εἰς τὰς ἀπορίας τῆς ἀναπτυσσομένης διανοίας του, ἀλλὰ καὶ νὰ προλάβῃ τὴν ἀπόκτησιν ἕξων κακῶν, νὰ ἐπιτύχῃ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορταζόμενα	Ἦχοι
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ	4 Κυρ. Ε' Λουκᾶ	Κυρ. ΚΒ'	ΙΑ' πλ.α'	
	11 > Η' Λουκᾶ	> Ἀγ. Μηνᾶ	Α' πλ.β'	
	18 > Θ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΔ'	Β' βαρῦ	
	25 > ΙΓ' Λουκᾶ	Ἀγ. Αἰκατερίνης	Γ' πλ.δ'	

τὴν δι' ἀγαθῶν ἕξιν ἀντικατάστασίν των, καὶ τοῦτο ὄχι δι' ἀπλῶν συμβουλῶν, ἀλλ' αὐτὸς παρέχων τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διδασκομένων, αὐτὸς παρέχων τὴν ἀφορμὴν τοῦ εἰς τὰς ἀγαθὰς πράξεις πειραματισμοῦ, αὐτὸς παρέχων τὸ περιβάλλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ θερμανθῶν καὶ θὰ ποτισθῶν καὶ θὰ βλαστήσῃ οἱ σπόροι τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀγάπης, αὐτὸς καλλιεργῶν τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔσπειρε ἢ πρόκειται νὰ σπείρῃ. Τὸ περιβάλλον τοῦτο θὰ εἶναι τὸ περιβάλλον τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, τὸ ὁποῖον μακρὰν τοῦ ν' ἀναπτύσσει τὸν «πνευματικὸν ἐγωϊσμόν» τῶν «παιδιῶν τοῦ κηρύγματος» θ' ἀποτελέσῃ τὸ κέντρον τῆς ὅλης παιδικῆς των ζωῆς.

Δὲν παρέχομεν—ἐννοεῖται—συνταγὰς πρὸς ἐκτέλεσιν, οὔτε σκοπὸς μας εἶναι νὰ ἐλέγξωμέν τινα. Οἱ νεώτεροι μετ' εὐγνωμοσύνης θ' ἀποβλέπωσι πάντοτε πρὸς τοὺς σιόντας τὸ θάρρος νὰ ὑψώσωσι πρῶτοι τὴν σημαίαν τῆς θεοσκευικῆς ἀφυπνίσσεως καί, παρὰ τὰς ποιικίλας ἀντιδράσεις, νὰ προχωρήσωσιν εἰς ὃ σήμερον ἄξιον πολλοῦ λόγου καὶ παντὸς ἐπαίνου εὐρίσκονται σημεῖον. Ὑπάρχουσι τόσα παιδιὰ τοῦ λαοῦ, διὰ τὴν διάπλασιν τοῦ ἡθους τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία συναισθάνεται ὅτι ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἐργασθῇ ὅλοι ὀφείλομεν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο νὰ δώσωμεν χεῖρα βοήθειας, ἕκαστος ἐκφέρων τῆς ἰδίας του πείρας τὰ πορίσματα καὶ παρέχων ἑαυτὸν πρόθυμον ἐργάτην διὰ τὸν συντονισμόν τῶν ἐπὶ μέρους διεσπασμένων ἐνεργειῶν. Εἴθε αἱ ὀλίγα αὐτὰι γραμμαὶ νὰ δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐξέτασιν μιᾶς ἀπόψεως, ἢ ὁποία δὲν φοβεῖται τῆς συζητήσεως τὸ φῶς.

ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ
(Ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Εὐλογητὸς ὁ Θεός...

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Πεντηκοστῆς: Εὐλογητὸς εἶ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν...

Ἄγιος ὁ Θεός...

Ἀπόστολος πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα. (Ῥωμ. 13, 1-8).

Ἀδελφοί, πᾶσα ψυχὴ ἕξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω· οὐ γὰρ ἔστιν ἕξουσία εἰ μὴ ἀπὸ Θεοῦ, αἱ δὲ οὐσαι ὑπὸ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν. Ὡστε ὁ ἀντασθέντων τῇ ἕξουσίᾳ τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκόταί ἐαυτοῖς κρίμα λήψονται. Οἱ γὰρ

ἄρχοντες οὐκ εἰσὶν φόβος τῷ ἀγαθῷ ἔργῳ ἀλλὰ τῷ κακῷ· θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἕξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποιεῖ καὶ ἕξεις ἔπαινον ἕξ αὐτῆς. Θεοῦ γὰρ διάκονος ἔστιν σοὶ εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῆς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῆ τὴν μάχαιραν φορεῖ. Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν, ἕκδικος εἰς ὄργην τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι. Διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι οὐ μόνον διὰ τὴν ὄργην ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν. Διὰ γὰρ τοῦτο καὶ φόρους τελεῖτε, λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ εἰσὶν εἰς αὐτὸ τοῦτο προσκαρτεροῦντες. Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφείλας, τῷ τὸν φόρον τὸν φόρον, τῷ τὸ τέλος τὸ τέλος, τῷ τὸν φόβον τὸν φόβον, τῷ τὴν τιμὴν τὴν τιμὴν. Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰμὶ τὸ ἀλλήλους ἀγαπᾶν· ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον, νόμον πεπλήρωκεν.

Εὐαγγέλιον: Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα (Ματθ. 5, 13-16).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, Ὑμεῖς ἔστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ ἐν τίνι ἀλλοθῆσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὑμεῖς ἔστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ κείουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμπύρω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἴωτα ἐν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται. Ὅς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ὃς δ' ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Εἰρηνικὰ ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἀγιασμοῦ.

Ἡ μικρὰ εὐχὴ τῆς ἀκολουθίας ταύτης.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου...

Ἀπόλυσις.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐνδιαφέρουσα ἀλληλογραφία.

Ἐν τοῖς τελευταίοις φύλλοις τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐδημοσιεύθη σειρά ἐπιστολῶν ἀνταλλαγισῶν μεταξὺ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ οὐνίτου Ἐπισκόπου Θεοδώρουπόλεως Γεωργίου Χαλαβατζῆ, δοθείσης εὐλόγου ἀφορμῆς. Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις ἀναπτύσσονται ἀμφοτέρωθεν αἱ ἀπόψεις ἐκατέρου περὶ τῆς οὐνίας, τοῦ μὲν διὰ διαφόρων ἐπιχειρημάτων προσπαθοῦντος νὰ ἐμφανίσῃ τὴν οὐνίαν ὡς πανάρχαιον καθεστὸς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ δὲ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς ἀρχῆς, τῆς οὐσίας, τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς οὐνίας ἀποδεικνύοντος αὐτὴν νεότερον κατασκεύασμα τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας πλήρης

δολιότητος καὶ ἀπάτης ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ κατ' ἄτομον μεθοδικοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Διψούμεθα ὅτι ὁ στενὸς χώρος τῆς «Ἐκκλησίας» δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐν αὐτῇ ἀναδημοσίευσιν τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης ἀλληλογραφίας ταύτης. Ἐν τῷ ἐπομένῳ ὁμως φύλλῳ θὰ παραθέσωμεν περικοπὰς τινὰς τοῦ τελευταίου πρὸς τὸν οὐνίτην ἐπίσκοπον μακροῦ γράμματος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου, κυριολεκτικῶς συντριπτικὰς τῶν οὐνιτικῶν ἐπιχειρημάτων.

Εἰρήνης Πρόμαχος.

Ἡ Ἑλλάς, ἀρξαμένη πρὸ τινος ἀπὸ τῆς συνάψεως τοῦ ἑλληνορρομανικοῦ συμφώνου, ἐντὸς τῶν τελευταίων ἡμερῶν ὑπέγραψε σύμφωνα εἰρηνικὰ πρὸς δύο τῶν σπουδαιότερων αὐτῆς γειτόνων, ἐτοιμάζεται δὲ νὰ προβῇ εἰς διαπραγματεύσεις καὶ πρὸς τὰ ὑπολειπόμενα ὅμορα κράτη. Πρώτη κινήθεισα ἐν τῇ γωνίᾳ ταύτῃ τῆς ὑδρογείου πρὸς ἐμπόλεμον ἀπολύτρωσιν τέως ὑποδούλων ἀδελφῶν, πρώτη μετὰ τὸν τελευταῖον μέγαν πόλεμον κηρύττει ἑαυτὴν σκαπανέα τῆς εἰρήνης, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ὁποίας καὶ μόνης δύνανται νὰ ἐνήμερήσουν οἱ ἀπολυτρώσαντες καὶ οἱ λυτρωθέντες.

Τὴν εἰρήνην ταύτην διψᾷ ἡ οἰκουμένη ὁλόκληρος, οὐδὲν δ' ἀπορον ὅτι ἐν τῷ τμήματι τῆς Εὐρώπης ἡ κατ' ἐξοχὴν ἰδεολογὸς Ἑλλάς πρωτοστατεῖ εἰς παγίωσιν εἰρηνικοῦ καθεστώτος, συντελοῦσα εἰς τὴν ἡμέρωσιν τῆς γεωγραφικῆς ἐκείνης περιοχῆς, ἀφ' ἧς ἐν τῷ παρελθόντι ἐξεπορεύοντο τὰ ἐναύσματα τῶν πολέμων.

Κριτικῶν ἀκρισία.

Μειράκιά τινα, τὸν «θεατρικὸν κριτικὸν» ἐπαγγελόμενα καὶ δημοσιογραφοῦντα μετ' ἀξιώσεων ν' ἀναδείξουν φιλολογικὸν ψευδῶνυμον, ἀποροῦν πῶς θεατρικὰ τινα ἔργα καταλήγουν εἰς ἠθικὰ συμπεράσματα «ποῦ θυμίζουσι τὴν χρηστομάθειαν τῶν παιδικῶν μας χρόνων». Ἐξω λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον πᾶν ἠθικὸν καὶ χρηστὸν, καὶ συμμόρφωσίς του πρὸς τὰ ἀγαλλιάματα τοῦ πολυμνήτου παντοῖου μελαπολεμικοῦ ἐκτροχιασμοῦ. Καὶ ὅτι μὲν εἰς τὰς τάξεις τῆς συγχρόνου «προοδευτικῆς» νεολαίας ἀνθοῦν καὶ τοιαῦται ἀκανθαί, οὐδὲν τὸ ἐκπληκτικόν. Τὸ μελαγχολικὸν εἶνε ὅτι εὐρίσκονται ἐφημερίδες χαρίζουσαι τὰς στήλας των εἰς τὰς ἀκρισίας ταύτας ἢ καὶ —ὄπερ χειρότερον— ἀμείβουσαι αὐτὰς ἐπὶ φθορᾷ καὶ τῶν ἀνοηταινόντων καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν φληναφημάτων των.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, παρέστη δὲ κατὰ τὴν ἐπίσημον ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς.

—Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος κατήρτισε τὴν ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ δημοσιευομένην εἰδικὴν ἀκολουθίαν ἐπὶ τῇ ἐναρξίᾳ τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, ἐγκριθεῖσαν ὑπὸ τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου.

—Παραπεδημοῦσιν ἐν Ἀθήναις, τυχόντες τῆς ἀδείας τῆς Συνόδου, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μαντινείας κ. Γερμανός, Ξάνθης κ. Πολύκαρπος, Σεργῶν κ. Κωνσταντῖνος.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸν κ. Πρωθυπουργὸν τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην καὶ τὸν Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν Παρασκευὴν, ὡσαύτως δὲ μετὰ τῶν Σεβ. Συνέδρων καὶ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου τὸν κ. Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν διὰ τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Πληροφοροῦμεθα ἕξ Ἱεροσολύμων τὴν τελευτήν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως Γρηγορίου Πιπίδου, διακονήσαντος ἐπὶ μακρὸν τῇ Ἀγιοταφικῇ Ἀδελφότητι μετ' ἀφοσιώσεως, ἰδίᾳ ὡς πρωτοψάλτου καλλιφώνου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κατὰ τὰ πρὸ τῆς εἰς ἀρχιερέα χειροτονίας του ἔτη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐκ τῆς ἐν Καίρῳ δημοσιευθείσης διαθήκης τοῦ ἐκεῖ μὲν ἐγκατεστημένου, ἐν Μονοστηρίῳ δὲ τῆς Σεβίας δολοφονηθέντος ὁμογενοῦς Στεργίου Δούκα ἐγνώσθη ὅτι ἐκτελεστῆς αὐτῆς ὀρίζεται τὸ Ἑλληνικὸν Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὁποίου περιέρχεται ὁλόκληρος ἡ ἀκίνητος καὶ κινήτη περιουσία τοῦ ἀποθανόντος ἀνερχομένη εἰς 5.200 λίρας Αἰγυπτιακᾶς. Ὁ διαθέτης ὀρίζει ὅπως ἰδρυθῇ Γηροκομεῖον ἐν Καίρῳ ἢ ἀλλαχοῦ λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

—Ὁ Πρόεδρος τῆς Φιλλανδικῆς Δημοκρατίας ἀπένευμεν εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Φιλλανδικὸν Μεγαλόσταυρον.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου τοῦ Ἐμπορίου δημοσιευθείσης πρὸς τινος στατιστικῆς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν πληροφοροῦμεθα ὅτι κατὰ τὸ προπαραελθὸν ἔτος 1926 ἐν ταῖς Ἠνωμ. Πολιτείαις

ὑπῆρχον 199 ὀρθόδοξοι ναοὶ μετὰ 95,134 ἑνοριτῶν, τῷ δὲ 1916 οἱ ναοὶ ἦσαν 169 μετὰ 99,681 ἑνοριτῶν. Πρὸς συντήρησιν τῶν ναῶν τούτων κατὰ τὸ 1926 ἔδαπανήθησαν δολ. 838.463 ἀπέναντι δολλ. 649,776 τοῦ 1916. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία 187 ναῶν ἔξετιμάτο τὸ 1927 εἰς 5,883,515 δολλ. Ἐκ τῶν 199 αἱ 146 εὐρίσκοντο εἰς πόλεις καὶ 54 εἰς συνοικισμοὺς ἀγροτικούς. Ἐκ τοῦ συνόλου ἀριθμοῦ τῶν ἑνοριτῶν 80,433 ἀνῆκον εἰς τὰς ἑνορίας τῶν πόλεων, 14,701 δὲ εἰς τοὺς τῶν ἀγροτικῶν συνοικισμῶν. Εἰς 90 κατηχητικὰ σχολεῖα ἐφοίτων κατὰ τὸ 1926 παῖδες 5.770.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἡ Γενικὴ Σύνοδος τῆς ἐν Καναδᾷ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε νὰ καθιερώσῃ τὴν πρὸ τῶν Χριστογέννων Κυριακὴν ὡς ἡμέραν γενικῆς ἐν τῇ εἰρημένῃ Ἐκκλησίᾳ προσευχῆς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Οἱ κληρικοὶ εἶνε ἐντεταλμένοι ὅπως ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁμιλοῦν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπὶ θέματος εὐδοκίας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, μμνησκόμενοι ἅμα καὶ τοῦ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔργου τοῦ παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνoῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ

Στατιστικαὶ πληροφορίαι ἀναφέρουν ὅτι ἐν μὲν Γιουγκοσλαβίᾳ ὑπάρχουν 1.337.600 μουσουλμάνοι, ἐν Ρουμανίᾳ 200.000, ἐν Βουλγαρίᾳ 690.000, ἐν Ἀλβανίᾳ 560.000, μέχρι δὲ πρό τινος ἐν Ἑλλάδι 180.000, ἥδη μεταναστεύσαντες εἰς Τουρκίαν. Ἐν συνόλῳ λοιπὸν ἐν τοῖς Βαλκανίοις ὁ τουρκικὸς πληθυσμὸς φέρεται ἀνερχόμενος εἰς 4 περίπου ἑκατομμύρια. Ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν μὲν Τουρκίᾳ οἱ μουσουλμάνοι ἀνέρχονται εἰς 14.000.000, ἐν δὲ Συρίᾳ ὑπάρχουν 2.000.000 καὶ ἐν Κύπρῳ 61.400, ὁ ὅλος πληθυσμὸς τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς συμποσοῦται εἰς 20 ἑκατομ. καὶ πλέον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πᾶν ἔμβασμα πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ὡς καὶ πᾶσα ἐπιστολὴ σχετικὴ πρὸς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν διεκπεραιώσιν δέον ἐφεξῆς νὰ διευθύνηται μόνον «Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ Περιοδικoῦ «Ἐκκλησία». Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, Ἀθήνας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΗ
Καθηγητοῦ τῆς Ἀπολογητικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ

ΤΕΥΧΟΣ Α'

[Σελίδες 204]

Τιμᾶται δρχ. 125, μετὰ ταχυδρ. 130

Ἀπευθυντέον: Πανεπιστήμιον, Θεολογικὸν Σπουδαστήριον. Ἀθήνας

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μακρυρράχης Κίτρους διακηρύττει ὅτι: Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6585 ἀδείας τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τοῦ δάσους «Συκιάς» πρὸς ἐξαγωγήν διακοσίων χιλιάδων ὀκτάδων ξυλανθράκων διὰ τὴν δασικὴν περίοδον 1928—1929 ἐπὶ τῇ βάσει ἐγκεκριμένου πίνακος. Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰκατερίνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ 14ῃ Ὀκτωβρίου τρέχ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ξενοφῶντος Συλλοκοῦλου. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως τῆς δημοπρασίας δι' οἰονδήποτε λόγον ἢ νέας ἐπὶ πλέον προσφοράς θέλει ἐπαναλαμβάνεσθαι αὐτὴ τὴν ἀμέσως ἐπομένην Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παρουσίας διακηρύξεως. Οἱ δροὶ ἐνοικιάσεως εἰσι κατατεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ἐν Αἰκατερίνῃ Συμβολαιογράφου Ξενοφῶντος Συλλοκοῦλου.

Τὸ Ἡγουμλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Μυρτιάδος διακηρύττει ὅτι ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης τὸν ἐλαιόκαρπον τῶν πέριξ τῆς Μονῆς Ἐλαιοδέδρων ἐφειτηνῆς ἑσοδείας. Ἡ δημοπρᾶσία θὰ γίνῃ τὴν 7ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην πρωινήν ἕως 12ην μεσημβρινὴν ἰδίας ἡμέρας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ξενοφῶντος Ὑφαντῆ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληροτοῦ του, ἐπὶ τῇ βάσει συγγραφῆς ὄρων ὑποχρεώσεως παρ' αὐτῷ εὐρισκομένων: Προσκαλοῦνται οἱ βυυλόμενοι λαμβάνοντες γνώσιν ἵνα συναγωνισθῶσιν, ἐν Κεφαλοβρίσῳ Ἀγρινίου

Τὸ Ἡγλιον τῆς Ἱ. Μ. Κλειστῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 21ην Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθήσονται αἱ κάτωθι δημοπρᾶσιαι ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργοδικεῖου Ἀθηνῶν. 1) Τριετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ δικαιοῦτος χορτονομῆς καὶ ῥητινοσυλλογῆς τοῦ πέριξ τῆς Μονῆς δάσους, 2) Τριετοῦς μισθώσεως τῶν ἐν Λισίοις ἀγρῶν τῆς Μονῆς Πληροφορίαι παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις γραφεῖον τῆς Μονῆς (γωνία ὁδῶν Μητροπόλεως καὶ Πεντέλης).

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Νέας Μονῆς Χίου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρᾶσίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 14 τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1928 ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν Καρδαμύλοις ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καρδαμύλων Ἐμμ. Τζανεττῆ τὸ ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Καρδαμύλων κείμενον μετόχιον τῆς Μονῆς. Οἱ βυυλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς ἢ παρὰ τοῦ Συμβολαιογράφου Καρδαμύλων. Ἐμμανουὴλ Τζανεττῆ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιάς διακηρύττει ὅτι: ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρᾶσίαν ἡ πενταετής ἐκμίσθωσις τοῦ εἰς τὸ Μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιάς «φραγκαπήδημα καὶ Κουκουβίτσα» ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικολάου τιμώμενον κείμενον χορτολειβαδίον, ἐκτάσεως χιλίων (1000) περίπου στρεμμάτων, καθορισθέντος ὑπὸ τοῦ Δασονομείου Ἀμαλιάδος, κατὰ τοὺς ὄρους καὶ συμφωνίας τῆς ἀρχικῆς καὶ ταυταριθμοῦ ἡμῶν διακηρύξεως, κατατεθειμένης εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς πρὸς γνώσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἡ Δημοπρᾶσία, μοναδικὴ καὶ τελειωτικὴ, γενήσεται ἐν Ἀμαλιάδι καὶ ἔξωθι τοῦ καφφενεῖου Ἀδελφῶν Κίντου, συνήθους τόπου δημοπρασιῶν, τὴν 21 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀμαλιάδος Νικολάου Παππανικολοπούλου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληροτοῦ Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 8.000, ὃ δὲ πλειοδότις διὰ νὰ γίνῃ δεκτὸς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὄρων, δέον νὰ εἶναι ἐφωτισμένος κατὰ τὸν διαγωνισμὸν μὲ πιστοποιητικὸν τῆς οἰκείας οἰκονομικῆς ἐφορείας, ὅτι κύριον ἐπάγγελμα ἔχει τὸ τοῦ κτηνοτρόφου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοπηκῆς διακηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρᾶσίαν ἡ ἐκποίησης 60 ὀκτάδων ἔριων. Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσε-

ὑπῆρχον 199 ὀρθόδοξοι ναοὶ μετὰ 95,134 ἑνοριτῶν, τῷ δὲ 1916 οἱ ναοὶ ἦσαν 169 μετὰ 99,681 ἑνοριτῶν. Πρὸς συντήρησιν τῶν ναῶν τούτων κατὰ τὸ 1926 ἔδαπανήθησαν δολ. 838,463 ἀπέναντι δολλ. 649,776 τοῦ 1916. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία 187 ναῶν ἔξευμάτο τὸ 1927 εἰς 5,883,515 δολλ. Ἐκ τῶν 199 αἱ 146 εὐρίσκοντο εἰς πόλεις καὶ 54 εἰς συνοικισμοὺς ἀγροτικούς. Ἐκ τοῦ συνόλου ἀριθμοῦ τῶν ἑνοριτῶν 80,433 ἀνῆκον εἰς τὰς ἑνορίας τῶν πόλεων, 14,701 δὲ εἰς τοὺς τῶν ἀγροτικῶν συνοικισμῶν. Εἰς 90 κατηχητικὰ σχολεῖα ἑφοίτων κατὰ τὸ 1926 παῖδες 5.770.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἡ Γενικὴ Σύνοδος τῆς ἐν Καναδᾷ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε νὰ καθιερώσῃ τὴν πρὸ τῶν Χριστογέννων Κυριακὴν ὡς ἡμέραν γενικῆς ἐν τῇ εἰρημένῃ Ἐκκλησίᾳ προσευχῆς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Οἱ κληρικοὶ εἶνε ἐντεταλμένοι ὅπως ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁμιλοῦν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπὶ θέματος εὐδοκίας μεταξὺ τῶν ἔθνων, μιμηθησόμενοι ἅμα καὶ τοῦ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔργου τοῦ παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνoῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ

Στατιστικαὶ πληροφoρίες ἀναφέρουν ὅτι ἐν μὲν Γιουγκοσλαβίᾳ ὑπάρχουν 1.337.600 μουσουλμάνοι, ἐν Ρουμανίᾳ 200.000, ἐν Βουλγαρίᾳ 690.000, ἐν Ἀλβανίᾳ 560.000, μέχρι δὲ πρὸ τινος ἐν Ἑλλάδι 180.000, ἤδη μεταναστεύσαντες εἰς Τουρκίαν. Ἐν συνόλῳ λοιπὸν ἐν τοῖς Βαλκανίοις ὁ τουρκικὸς πληθυσμὸς φέρεται ἀνερχόμενος εἰς 4 περίπου ἑκατομμύρια. Ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν μὲν Τουρκίᾳ οἱ μουσουλμάνοι ἀνέρχονται εἰς 14.000.000, ἐν δὲ Συρίᾳ ὑπάρχουν 2.000.000 καὶ ἐν Κύπρῳ 61.400, ὁ ὅλος πληθυσμὸς τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς συμποσοῦται εἰς 20 ἑκατομ. καὶ πλέον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πᾶν ἔμβασμα πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ὡς καὶ πᾶσα ἐπιστολὴ σχετικὴ πρὸς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν διακπεραίωσιν δέον ἐφεξῆς νὰ διευθύνηται μόνον «Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, Ἀθήνας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΑΝΑ
Καθηγητοῦ τῆς Ἀπολογητικῆς ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ
ΤΕΥΧΟΣ Α'
[Σελίδες 204]

Τιμᾶται δρχ. 125, μετὰ ταχυδρ. 130
Ἀπευθυντέον: Πανεπιστήμιον, Θεολογικὸν Σπου-
δαστήριον. Ἀθήνας

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ Ἡγλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μακρυρράχης Κίτρος διακηρύττει ὅτι: Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6585 ἀδείας τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τοῦ δάσους «Συκιάς» πρὸς ἐξαγωγὴν διακοσίων χιλιάδων ὀκάδων ξυλαυθράκων δια τὴν δασικὴν περίοδον 1928—1929 ἐπὶ τῇ βάσει ἐγκεκριμένου πίνακος. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰκατερίνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ 14ῃ Ὀκτωβρίου τρέχ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ξενοφῶνος Συλλοπούλου. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως τῆς δημοπρασίας δι' οἰονδήποτε λόγον ἡ νέας ἐπὶ πλέον προσφοράς θέλει ἐπαναλαμβάνεσθαι αὐτὴ τὴν ἀμέσως ἐπομένην Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παρούσης διακηρύξεως. Οἱ δροὶ ἐνοικιασεως εἰσὶ κατατεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ἐν Αἰκατερίνῃ Συμβολαιογράφου Ξενοφῶντος Συλλοπούλου.

Τὸ Ἡγουμ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Μυρτιάδος διακηρύττει ὅτι ἐκθῆται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησις τῶν ἐλαιόκαρπων τῶν περὶ τῆς Μονῆς Ἐλαιοδείδρων ἐφειτεινῆς ἐσοδείας. Ἡ δημοπρασία θὰ γίνῃ τὴν 7ῃν Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ῃν πρωτῆν ἕως 12ῃν μεσημβρινὴν ἰδίας ἡμέρας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ξενοφῶντος Ὑφαντῆ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, ἐπὶ τῇ βάσει συγγραφῆς ὅρων ὑποχρεώσεως παρ' αὐτῷ εὐρισκομένῳ: Προσκαλοῦνται οἱ βυλόμενοι λαμβάνοντες γνώσιν ἵνα συναγωνισθῶσιν, ἐν Κεφαλοβρίσῳ Ἀργινοῦ

Τὸ Ἡγλιον τῆς Ἱ. Μ. Κλειστῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 21ῃν Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθήσονται αἱ κάτωθι δημοπρασίαι ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακορροδικεῖου Ἀθηνῶν. 1) Τριετοῦς ἐνοικίασεως τοῦ δικαϊώματος χορτονομῆς καὶ ῥητινοσυλλογῆς τοῦ περὶ τῆς Μονῆς δάσους, 2) Τριετοῦς μισθώσεως τῶν ἐν Λισσίσις ἀγρῶν τῆς Μονῆς Πληροφορία παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις γραφεῖον τῆς Μονῆς (γωνία ὁδῶν Μητροπόλεως καὶ Πεντέλης).

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Νέας Μονῆς Χίου διακηρύττει ὅτι: ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικίασεως ἐνεργηθησομένην τῇ 14 τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1928 ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν Καρδαμύλοις ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καρδαμύλων Ἐμμ. Τζαναετῆ τὸ ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Καρδαμύλων κείμενον μετόχιον τῆς Μονῆς. Οἱ βυλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς ἢ παρὰ τοῦ Συμβολαιογράφου Καρδαμύλων. Ἐμμανουὴλ Τζαναετῆ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιάς διακηρύττει ὅτι: ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετὴς ἐκμίσθωσις τοῦ εἰς τὸ Μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιάς «φραγκαπήδημα καὶ Κουκουβίτσα» ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικολάου τιμώμενον κειμένον χορτολειβαδίου, ἐκτάσεως χιλίων (1000) περίπου στρεμμάτων, καθορισθέντος ὑπὸ τοῦ Δασονομείου Ἀμαλιαδός, κατὰ τοὺς ὄρους καὶ συμφωνίας τῆς ἀρχικῆς καὶ ταῦταριθμοῦ ἡμῶν διακηρύξεως, κατατεθειμένης εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς πρὸς γνώσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἡ Δημοπρασία, μοναδικὴ καὶ τελειωτικὴ, γνήσεται ἐν Ἀμαλιάδι καὶ ἔξωθι τοῦ καφφενεῖου Ἀδελφῶν Κίντου, συνήθους τόπου δημοπρασιῶν, τὴν 21 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀμαλιαδός Νικολάου Παππανικολοπούλου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ Ὡς πρώτη προσφορά ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 8.000, ὃ δὲ πλειοδότης διὰ νὰ γίνῃ δεκτός, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὄρων, δέον εἶναι ἐπωδασμένος κατὰ τὸν διαγωνισμὸν μὲ πιστοποιητικὸν τῆς οἰκείας οἰκονομικῆς ἐφορείας, ὅτι κύριον ἐπάγγελμα ἔχει τὸ τοῦ κτηνοτρόφου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοεπηκόου διακηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις 60 ὀκάδων ἔριων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσε-

ται ἐν Τριπόλει τῆ 4 Νοεμβρίου 1928, ἀρχομένη τῆ 10ῃ π. μ. καὶ λήγουσα τῆ 12ῃ τῆς Μεσημβρίας.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργουεπηκόου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τριετής ἐνοικίασις μίᾳ ἀμπελος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργουεπηκόου κειμένης ἐν τῇ θέσει τσιπλινίτικα. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Τριπόλει τῆ 4 Νοεμβρίου 1928 ἀρχομένη τῆ 10 π. μ. καὶ λήγουσα τῆ 12ῃ τῆς Μεσημβρίας.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Κοινοτητὶ Ἀστρουῖς Ἱερᾶς Μονῆς Λουκοῦς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως εἰκοσι τέσσαρα 24 κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λουκοῦς τὴν 21ην Ὀκτωβρίου ἔ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην ἕως 12ην τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἔξωθι τοῦ ἐν Ἀστρεὶ Καφρνείου τοῦ Βασιλείου Σακαλῆ συνείθους τόπου τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀγίου Ἰωάννου Ἀστρουῖς Νικολάου Εὐθύμιου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ἐν περιπτώσει κωλύματος. συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ καὶ ταυτοχρόνου σχετικῆς διακηρύξεως ὅρων συγγραφῆς ὑποχρεώσεων κατατεθειμένων ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Νομαρχίας Ἀρχαλαῶν Κοινοτήτος Ἀστρουῖς καὶ τῆς Μονῆς Λουκοῦς, ὅν ὄρω οἱ βουλομένοι προσερχόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τούτων.

Ἡ Ἐνοριακὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν Χριστῷ Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ ὁ «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησις ἔξ (6) ἔλαιόδένδρων κειμένων εἰς θέσιν «Καλόγηρος» καὶ δέκα τριῶν (13) ὁμοίων μετὰ δύο ἀγριελαιῶν εἰς θέσιν «Σβαρνί» τῆς περιφερείας Χρισσοῦ μὲ τὰ γνωστά ὄρια τῶν, ἀνήκοντα εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἐνοριακὸν Ναόν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Χριστῷ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω τὴν 4ην Νοεμβρίου 1928 ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν ἀφ' ὧρας 10—12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χρισσοῦ Δημητρίου Ψαρροῦ καὶ τοῦ Διευθύνοντος τὰς ἐργασίας τῆς Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ἐν τῷ Ναῷ εὐρεσκομένης διακηρύξεως ἣς δύνανται οἱ βουλομένοι νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑψηλοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὁ ἔλαιόκαρπος καὶ τὰ σῦκα τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Σιγρίῳ τῆ 14 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Βιτουμά διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, ἐνεργηθσομένην, ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπον, τὴν 7ην, 14ην καὶ 21ην Ὀκτωβρίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. α') ἢ ἐνοικίασις τοῦ δικαιοῦματος ὄλοτομίας ἐκ τοῦ δάσους Βιτουμά 15 κυβικῶν μέτρων ἕξλειας δρυὸς κατεργασμένης διὰ δούλας καὶ β') 38 κυβικῶν μέτρων ἕξλειας ἐκ κατακειμένων ἑλατῶν τοῦ ἄνω δάσους οἰκοδομησίμου ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεώς μας, ἣς γνῶσιν οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι πρὸ πάσης πλειοδοσίας.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιάς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ πενταετῆς ἐκμίσθωσις τοῦ ἐν τῇ θέσει Παλιολεῖβαδο, ὄριον τοῦ χωρίου Σκαφιδιάς κειμένου ἀγροῦ τῆς Μονῆς, ἐκτάσεως περίπου 40 στρεμμάτων κατὰ τοὺς ὅρους καὶ συμφωνίας τῆς ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως, ταυταριθμοῦ, κατατεθειμένης εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Πύργῳ καὶ ἔξωθι τοῦ καφρνείου τοῦ Πανελληνίου, τόπου συνήθους τῶν δημοπρασιῶν τὴν 28 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πύργου Πάνου Δαστοῦ ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ. Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσοῦν τῶν 4.000 δραχμῶν. Καὶ καλοῦνται οἱ θέλοντες νὰ συναγωνισθῶσι.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ Ἄγ. Δημήτριος διακηρύττει ὅτι δοθείσης μεῖζονος προσφορᾶς ἐπὶ τῆς δημοπρασίας τῆς ἐνεργηθείσης τὴν 20 Νοεμβρίου π. ἔ. διὰ τὴν ἐκποίησιν τῆς Ἀμπέλου Μπερπανίου επαλαμβάνεται αὕτη τὴν 14 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινῆν ἐν Χιλιμοδίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους τῆς προηγουμένης διακηρύξεως ἣς δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλομένοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δαδίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ ὕδρομυλος τῆς Μονῆς «Κολογεριζός» Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Δαδίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου Δ. Ξηρομερίτου τὴν 14ην τρέχ. μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν, ἀξιομένη τὴν 10 π. μ. καὶ λήγουσα τὴν 12ην τῆς μεσημβρίας ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως ἣς ἀντιγράφον εὐρίσκειται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πελαγίας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν τετραετὴ ἐκμίσθωσιν τῶν κάτωθι κτημάτων 1) Ἐκατόν εἰκοσι (120) καλλιεργουμένων ἀγρῶν εἰς θέσιν «Σέγγενα» τῆς Κοιν. περιφερείας Καρδίτσας. 2) Δύο χιλιάδων (2.000) ἔλαιοδένδρων εἰς θέσιν «Σκρουπονέρι» τῆς Κοιν. περιφερείας Κοκκίνου. Ὡς πρώτη προσφορὰ διὰ μὲν τοὺς καλλιεργουμένους ἀγρούς ὀρίζεται τὸ ποσοῦν τῶν ἔξ (6) χιλιάδων δραχ. ἐτησίως, διὰ δὲ τὰς δύο χιλιάδας (2.000) ἔλαιοδένδρα δώδεκα χιλιάδες (12.000) δραχ. ἐτησίως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Θήβαις καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θηβῶν Κωνστ. Γκίκα, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Συμβουλίου τῆς Μονῆς, θέλει δὲ ἐκτεθῆ εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς ἡτοὶ τὴν 21ην καὶ 28ην τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἀπὸ 10ης π.μ. ὥρας μέχρι τῆς δωδεκάτης ἐκάστης Κυριακῆς. Οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν σχετικῶν ὄρων συγγραφῆς κ. λ. κατατεθειμένων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεσολογγίου (τ. Ἱ. Μακρυνείας) Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὁ ἔλαιόκαρπος τῆς ἐφετείνῆς ἐσοδείας (1928—1929) τῶν ἐν Μακρυνείᾳ ἔλαιοδένδρων τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία διενεργηθῆσεται τῆ 21, 26, 28 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἐν Γαβαλοῦ ἀπὸ 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν. Γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς δημοπρασίας δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλομένοι ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς
Ἐσπ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

“ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ”, ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΘΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἡ «ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ» διανύουσα τὸ 41ον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της ἐξακολουθεῖ τὴν λαμπρὰν σταδιοδρομίαν της, μὲ πλοῦσιν πάντοτε καὶ διδασκαλικὸν περιεχόμενον. Συνδρομαὶ Ἐσπ. δραχ. 50 Ἐξωτ. φρ. 50 Ἀμερικῆς δολ. 3. Διευθυνταὶ Ἀθῆναι Ὀδὸς Σταδίου 44 (πρώην 38) Διαχειριστής: Πέτρος Α. Παπαδόπουλος.

Τύποις «Φοίνικος» Ὀδὸς Σταδίου 44—Ἀθῆναι

ὡς λέγετε, δὲν ἀνήκετε εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ἔχετε ἐλευθέραν εἴσοδον εἰς δυτικούς ναοὺς καὶ τελεῖτε δυτικὰς ἐορτὰς καὶ λιτανείας.

Ἄφοῦ ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἰσθε ἠνωμένος μετὰ τῆς συνεχιζομένης ἀνάκαθεν «Καθολικῆς Ἐκκλησίας», οὐχὶ δὲ μετὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, διατί παραδέχεσθε μὲν τὴν διδασκαλίαν ταύτης, ἣν ἠγνόει ἡ ἀρχαία Καθολικὴ Ἐκκλησία, πράττετε δὲ ἀντίθετα πρὸς αὐτήν; Παραδέχεσθε βεβαίως ὡς ὀρθὴν τὴν διδασκαλίαν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ filio-que, ἣν ἠγνόει ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀπαγορεύσασα διαρρηθῆναι πᾶσαν εἰς τὸ Σύμβολον προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπαγγέλλετε τὸ σύμβολον τῆς πίστεως ἄνευ αὐτοῦ· παραδέχεσθε ὡς ὀρθὴν τὴν διδασκαλίαν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν ὁ καθαγιασμός τῶν τιμίων δώρων ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ γίνεται διὰ τῶν Κυριακῶν λογίων, ἀλλ' ὁμοῦς ἀπαγγέλλετε καὶ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἧς μνησίαν ποιεῖται καὶ αὐτὸς ὁ Εἰρηναῖος Λογδούνου· παραδέχεσθε ὡς ὀρθὴν τὴν μεταγενεστέραν καὶ ἀντίθετον πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν διδασκαλίαν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν ἡ μετάδοσις τῆς θείας Εὐχαριστίας γίνεται μόνον δι' ἄζύμων, καὶ ὁμοῦς μεταχειρίζεσθε ἔνζυμον ἄρτον καὶ ἐπινοεῖτε διαφόρους περιέργους τρόπους πρὸς μετάδοσιν τῆς Εὐχαριστίας ἀπ' ἀφοτέρων τῶν εἰδῶν. Παρατρέχομεν τὸν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς σας εἰς τὴν Ἑλλάδα παραχθέντα τραγέλαφον καὶ τὴν σύγχυσιν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας, σημειοῦντες μόνον ὅτι ἐνῶ χιλιάδες συμπολιτῶν μας Ἑλλήνων ὀπαδῶν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τοῖς νήσοις, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς Ἕλληνας Ἐπισκόπους, ἀκολουθοῦσι κατὰ πάντα τὴν λατινικὴν Ἐκκλησίαν, ὑμεῖς μετὰ Γάλλων Ἀσσομπσιονιστῶν μετσηχηματισμένων ὀρθοδόξως ἀκολουθεῖτε οὐχὶ τὴν λατινικὴν, ἀλλὰ τὴν «καθολικὴν» Ἐκκλησίαν, ἐμφανίζεσθε δὲ μετὰ τῶν ξένων μοναχῶν ὡς Ἕλληνες, ἐνῶ οἱ ὑπὸ τοὺς ἄλλους Ἐπισκόπους Ἕλληνες καθ' ὑμᾶς εἶνε «δυτικοὶ» καὶ «λατῖνοι». Δύο, ὑπὸ τὸν αὐτὸν Πάπαν Ρώμης τελοῦντες Ἕλληνες Ἐπίσκοποι, παρὰ πάντα νόμον ἐγκαθιδρυθέντες ἐν Ἀθήναις, εἰσθε ὁ μὲν «δυτικός» ὁ δὲ «καθολικός». Ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι Ἕλληνες συμπολιτῆί μας ἐν Ἀθήναις ὡς εἰλικρινεῖς λατῖνοι κληρικοὶ φέρουσι λατινικὴν ἀμφίεσιν, οἱ δὲ Γάλλοι «ἑλληνορθόδομοί» σας, φέρουσι ἀμφίεσιν ὀρθοδόξων κληρικῶν! Τραγελαφικὴ σύγχυσις καὶ κυκεῶν. Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ λεχθῆ ἡ ἀλήθεια; Κατ' οὐδὲν διαφέρετε τῶν ἄλλων ὀπαδῶν τοῦ Πάπα Ρώμης, εἰσθε δυτικὸς καὶ λατῖνος,

ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀπλοῖκους πρόσφυγας Ἕλληνας ἐμφανίζεσθε ὡς «ἑλληνορθόδομοι», ἵνα δείξητε εἰς αὐτοὺς ὅτι διὰ τῆς ἐνώσεώς των μετὰ τοῦ Πάπα θὰ διατηρήσῃσι πᾶν ὅ,τι ἔχουσιν ὡς ὀρθόδοξοι, ἐνῶ πράγματι ἀποβάλλουσι τὴν ὀρθοδοξίαν. Δὲν δικαιούμεθα βεβαίως νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν συνείδησίν σας, ἀλλὰ δὲν θεωροῦμεν εἰλικρινεῖς τὸ σύστημα τῆς οὐνίας. Εἶναι σύστημα δόλιον, ὑποκριτικόν, χάριν σκοπιμότητος, ὡς γέφυρα ἄγουσα εἰς τὸν παπισμὸν, ἐπιτρέπον ὅσα ὑμεῖς καὶ οἱ ὑφ' ὑμᾶς πράττετε καὶ ὅσα ἰσχυρίζεσθε, πρὸς συγκάλυψιν τῶν προπαγανδιστικῶν σκοπῶν σας. . . Ἡ οὐνία δὲν ὑπῆρχε κατὰ τοὺς μέσους χρόνους ὡς σύστημα ἐκκλησιαστικόν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐφημερόσθη κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐπεδίωξε τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. . . Ὁ Πάπας ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς τέως ὀρθοδόξους νὰ ἔχωσι τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα, ἅτινα συμφωνοῦσι πρὸς τὰ τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας ἦθη καὶ ἔθιμα. Ἴδου λοιπὸν ἡ γένεσις τῆς οὐνίας! . . . Ὁ ὑμέτερος «ρθόδομος» δὲν εἶναι ἀπλοῦν ζήτημα γλώσσης, ἐν ἧ τελεῖτε τὰ τῆς θείας λατρείας. Ἐὰν ἦτο ζήτημα γλώσσης, διατί ὁ Πάπας δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὰς χιλιάδας Ἑλλήνων ὀπαδῶν του νὰ τελεῶσι τὰ τῆς θείας λατρείας ἐν τῇ πατρίᾳ αὐτῶν γλώσσῃ; Ὁ ὑμέτερος «ρθόδομος» εἶναι ἴδιον σύστημα ἐκκλησιαστικόν, διευκρινιζόμενον διὰ τοῦ ὄρου οὐνία. Ἐὰν ποτε γίνῃ, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, δὲν θὰ ὑποχρεώσωμεν βεβαίως ἡμεῖς οἱ Ἀνατολικοὶ τοὺς Δυτικούς νὰ δεχθῶσι τὴν γλῶσσαν ἡμῶν εἰς τὴν θείαν των λατρείαν, οὔτε οἱ Δυτικοὶ θὰ ἔχωσι παρομοίαν ἀξίωσιν. Ἀλλὰ τότε θὰ ἔχωμεν ἔνωσιν καὶ οὐχὶ οὐνίαν, κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν ἤδη ἔνοιαν τῶν ὄρων τούτων. Ἡ οὐνία δὲν ἐπιδιώκει εἰλικρινῆ ἔνωσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ ζητεῖ δολίως νὰ ὑπαγάγῃ τοὺς λαοὺς ὑπὸ τὸν παπισμὸν καὶ βαθμιαίως καὶ ἀνεπαισθήτως νὰ ἐκλατινίσῃ αὐτούς· ἡ οὐνία, ἀσχολουμένη ἰδίως περὶ τὸν κατ' ἄτομον προσηλυτισμὸν, ζητεῖ νὰ παραπλανήσῃ τὰ ἄτομα. Ὡς παρατηρεῖ ὁ Κορολέβσκις, ἐν τῇ εἰρημένη πραγματείᾳ του περὶ τοῦ «οὐνιτισμοῦ», πάντων τῶν ἐθνῶν οἱ οὐνῖται ἐκλατινίζονται, ἀποβάλλοντες σὺν τῷ χρόνῳ τὸν πολιτισμὸν των, τὰς παραδόσεις, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα. . . Ἡ ἐμφάνισις τῆς νέας ἑλληνικῆς οὐνίας, ἣν ἤλαθετε ὑμεῖς ἀπὸ τοῦ 1922 νὰ ἐγκαθιδρύσητε καὶ ἐν τῇ κυρίῳ Ἑλλάδι, ἀγνοοῦση μέχρι τοῦδε τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς, ὀφείλεται εἰς τὰς συντόνους ἐνεργείας τῶν τελευταίων Παπῶν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως, καὶ εἰδικῶς εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν Ἀσσομπσιονιστῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει. . . Ἐκ

παράλληλου πρὸς τὴν ἀνανέωσιν τῆς οὐνίας παρὰ τοῖς Βουλγάροις διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐν Κ)πόλει ἐγκαθιδρυμένων Ἀσσομπσιονιστῶν Γάλλων μοναχῶν ἐγένετο καὶ ἡ πρώτη εἰσαγωγή τῆς Οὐνίας παρὰ τοῖς Ἑλλησι Κ)πόλεως καὶ τῆς Θράκης. . . Δὲν ἀντιπροσωπεύετε, ὡς θέλετε νὰ φαντάζησθε, τὴν ἀρχαίαν πρὸ καὶ μετὰ τὸ σχῆμα «ἐλληνορρυθμον», δηλαδὴ οὐνιτικὴν Ἐκκλησίαν, διότι τοιαύτη Ἐκκλησία οὔτε κἀν ὑπῆρχε πρὸ τοῦ ἰσ'. αἰῶνος, ἀλλ' ἀντιπροσωπεύετε σύστημα προπαγανδιστικῶν τῶν νεωτέρων χρόνων. Ὑπήρξατε τέκνον λατινικῆς οἰκογενείας καὶ μετςχηματίσθητε εἰς οὐνίτην, διὰ χειροτονίας Βουλγάρου οὐνίτου, ὅπως μετςχηματίσθησαν οἱ ἄσσομπσιονισταί, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῆς προπαγάνδας. Οὗτος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς μεταμφιέσεώς των, ὁ σκοπὸς δι' ὃν ὑμεῖς καὶ οἱ κληρικοί σας φέρετε τὸ σχῆμα τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν. . . Ὑμεῖς φέρετε τὸ σύγχρονον σχῆμα τῶν Ἑλλήνων κληρικῶν διὰ προσηλυτευτικούς σκοπούς. Λέγετε ὅτι ἐκ πατριωτισμοῦ, ὡς Ἑλληνας, φέρετε τὸ σχῆμα ὅπερ φέρετε, ἀλλ' ἔπαυσαν λοιπὸν, καθ' ὑμᾶς, νὰ εἶναι Ἑλληνες ὁ Σεβ. Ι. Φιλιππούσης καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν κληρικοί, διότι φέρονσι τὸ ἔνδυμα λατινῶν κληρικῶν; Ὁρθόδοξος, συμφώνως πρὸς τὴν ὁμολογίαν σας, δὲν εἴσθε; διατὶ φέρετε λοιπὸν τὴν τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ σύγχρονον καὶ ἐξιδιασμένην περιβολήν, τὴν ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένην ὡς περιβολὴν τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ, τὴν ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὸν ἀνήκουσαν καὶ χρῆσιμῆσαν ὡς διακριτικὸν γνώρισμα αὐτοῦ; Ἐὰν λατῖνος Ἐπίσκοπος ἀποσκισθῆσας ἀπὸ τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας ἐξακολουθήσῃ νὰ φέρῃ τὸ ὅπερ ἔφερεν ἔνδυμα καὶ νὰ προπαγανδίξῃ εἰς βάρος αὐτῆς, θὰ ἦτο τοῦτο ἀνεκτόν; . . . Τὰ χρονικά τῆς οὐνίας εἶναι πλήρη ἀξιοθρηνητῶν ἐπεισοδίων καὶ αἱματηρῶν σκηνῶν, ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῶν οὐνιτῶν χρησιμοποίησεως τοῦ ὀρθοδόξου σχήματος. . . Ἐὰν δὲν ἀνακοπῇ ἐγκαίρως τὸ ἔργον σας, δὲν θ' ἀπαλλαγῇ τούτων καὶ ἡ Ἑλλάς, διότι ὑμεῖς ἤλθετε νὰ διαδώσῃτε τὴν οὐνίαν, διακηρύσσοντες μὲν ὅτι εἴσθε ἀρχαιφνῆς Ἑλληνας, ἀλλ' ἐργαζόμενοι πρὸς διάσπασιν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐνότητος καὶ μὴ διστάζοντες νὰ προκαλῆτε ξένας ἐπεμβάσεις, ὡς ἐπράξατε διὰ τὸ ζήτημα ἀκριβῶς τῆς περιβολῆς. Καὶ τοῦτο διότι ἐργάζεσθε ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Βατικανοῦ ὑπὲρ τοῦ προσηλυτισμοῦ ὀρισμένης μερίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, δὲν θὰ εἶναι δὲ παράδοξον ἂν θὰ ἔχωμεν ἐν τῷ μέλλοντι ἐπεμβάσεις εἰς τὴν Ἑλλάδα οὐχὶ μόνον τοῦ Πάπα Ρώμης, ἀλλὰ καὶ ξένων πολιτικῶν προσώπων λίαν ἐπικινδύνων.

«Δὲν ὀνομάζομεν προσηλυτισμὸν τὴν ἐν χριστιανικῷ πνεύματι ἐκθεσιν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθησεων, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐδημοσιεύομεν καὶ τὰς ὑμετέρας γνώμας. Προσηλυτισμὸν ὀνομάζομεν αὐτὸ τὸ ὅποιον ὡς κύριον προορισμὸν ἔχει ἡ οὐνία κατὰ τὴν ἀπερίφραστον ὁμολογίαν αὐτῶν τῶν λατίνων, τὴν μετὰ δόλου καὶ ἀπάτης προσαγωγὴν τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν λατινισμὸν, τὸν δι' ἠθικῆς καὶ ὕλικῆς πιέσεως ἐξαναγκασμὸν πτωχῶν ἀνθρώπων πρὸς προσεύλευσιν εἰς τὴν λατινικὴν Ἐκκλησίαν. Τὸν τοιοῦτον προσηλυτισμὸν ἀπαγορεύει καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, τὸ παρ' ὑμῶν, δυστυχῶς, παραβιαζόμενον. Προσηλυτισμὸς εἶναι νὰ συλλέγῃ τις ὀρφανούς παῖδας ὀρθοδόξων προσφύγων οἰκογενειῶν πρὸς σκοπὸν δῆθεν μορφώσεως αὐτῶν καὶ προστασίας, πράγματι ὁμως πρὸς ἐκφαντισμὸν καὶ ἀποστολὴν εἰς Ρώμην, ὁπόθεν μέλλουσι νὰ ἐπανέλθωσι συνεχισταὶ τοῦ ἔργου σας. Προσηλυτισμὸς εἶναι νὰ κτίξῃ τις κατοικίας, νὰ συλλέγῃ πτωχοτάτας προσφυγικὰς οἰκογενείας καὶ κατοπιν οὐ μόνον δι' ἠθικῶν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως ἀλλὰ καὶ δι' ὕλικῶν πιέσεων, δι' ἀπειλῶν περὶ στερήσεως τῆς κατοικίας, ν' ἀναγκάζῃ αὐτάς ὅπως δι' ὄρκου ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου προσέρχονται εἰς τὸν παπισμὸν. Ὑπὲρ τὰς εἰκοσιν οἰκογενείας, πάσας προηγουμένως ὀρθοδόξους, εἰλκύσατε κατὰ τοιοῦτον τρόπον μέχρι σήμερον ἐν τῷ παρὰ τὴν ὁδὸν Λάφρακος ἰδρυομένῳ παρ' ὑμῶν ἐπ' ὀνόματι στενοῦ συγγενοῦς, λατίνου, οὐχὶ δὲ «ἐλληνορρυθμου», συνοικισμῷ. Συνέβη κατ' αὐτάς τὸ θλιβερὸν ἐπεισόδιον τοῦ ὑμετέρου ἱερέως Πούλου Δαέλη. Τοῦτον συνώδευεν ὡς ὑπηρέτρια ἡ Χρυσῇ χήρα Δημητρίου Ντουλαψῆ, ἣτις ἐγεννήθη ὀρθόδοξος ἐν Τσιφλικαοῖ τῆς Θράκης, ἐν τῷ ὁποίῳ μόνον ὀρθόδοξοι ὑπῆρχον, ἐβαπτίσθη καὶ ἐστεφανώθη κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα, ἀπέκτησε δὲ τρία τέκνα ἐκ τοῦ μακαρίτου συζύγου της, βαπτισθέντες ὀρθοδόξως. Κατὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατέφυγεν εἰς Γιαντιτσά μετὰ τῶν τέκνων της. Προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐκεῖ οὐνιτῶν. Καὶ τὸ μὲν ἐν κοράσιόν της ἐτῶν 17 εἰσηγάγετε εἰς τὴν ἐνταῦθα Σχολὴν τῶν οὐνιτῶν καλογραιῶν, τὸν υἱὸν της ἐτῶν 13 εἰσηγάγετε εἰς τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν ὑμέτερον Ὁρφανοτροφεῖον, τὴν τρίτην κόρην της ἡλικίας 12 ἐτῶν ἀπεστείλατε εἰς τὴν ἐν Τήνῳ Σχολὴν καλογραιῶν. Τὰ τέκνα της προσηλυτίσθησαν ἤδη. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια μεθ' ἐνὸς ἔτους ὑπηρεσίαν παρὰ τοῖς οὐνιταῖς ὑπεχρέωθη νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν λατινικὴν Ἐκκλησίαν, δοῦσα ὁμολογίαν πίστεως ἐνώπιον δύο οὐνιτῶν ἱερέων καὶ ἄλλων προσώπων ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκ τῆς εἰς

Ἀστυνομίαν καταθέσεως της ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς, «μὲ παρέλαβον καὶ μὲ εἰσήγαγον εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐκεῖ ἐνώπιον καὶ ἄλλων μοὶ προσεκόμισαν Εὐαγγέλιον καὶ μὲ διέταξαν νὰ ἐπιθέσω τὴν χεῖρα. Θέσασα τὴν δεξιὰν ἐπανελάμβανον τὰς λέξεις τὰς ὁποίας αὐτοὶ μοὶ ὑπηγόρευον, δηλαδὴ ὅτι ἀποκηρύσσω τὴν ὀρθόδοξον ῥησκειάν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθην καὶ ἐβαπτίσθην, μὲ ὅλην αὐτῆς τὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς ποιμένας της καὶ συντάσσομαι τῇ Καθολικῇ, ὁμολογοῦσα καὶ ἀναγνωρίζουσα τὰ τε δόγματα καὶ τοὺς ποιμένας αὐτῆς». Εἰς τοιαύτην ὁμολογίαν ὑποχρεοῦνται καὶ ὑποβάλλονται πάντες οἱ προσηλυτιζόμενοι. Ἴδου λοιπὸν κατάφωρος ὁ προσηλυτισμός! Θὰ ἠδυνάμεθα ν' ἀναγράψωμεν ἐνταῦθα πλείστας περιπτώσεις προσηλυτισμοῦ, νὰ παραθέσωμεν αὐτοπτῶν καὶ αὐτηκόων μαρτυρίας, παρευρεθέντων κατὰ τὰς ὁμολογίας τῶν προσηλυτισθέντων, ἀλλὰ τὰ εἰρημένα ἀρκούσι νομίζομεν νὰ πιστοποιήσωσι τὸ γεγονός ὅτι διεξάγετε συστηματικὴν προπαγάνδαν. Ἄλλως τε οὗτος εἶναι ὁ προορισμός, αὕτη ἡ ἀποστολὴ τῆς οὐνίας.

«Λυπούμεθα διότι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, ἕνεκα τῶν δεινῶν περιστάσεων, ἃς διῆλθεν ὑπὸ μακραίωνα δουλείαν, δὲν ἔχει σήμερον ἱεραποστολὰς καὶ χαιρομεν διότι, ὡς γράφετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας, ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία ἔχει τοιαύτας ἱεραποστολὰς εἰς διαφόρους ἰδίως βαρβάρους χώρας. Ἀλλὰ νὰ ἐξηγηθε ὑμεῖς ἐν μέσῃ Ἑλλάδι ὅπως διεξάγεται ἔργον, οἷον διεξάγουσιν οἱ ἱεραπόστολοι μεταξὺ βαρβάρων καὶ μὴ χριστιανῶν, εἶναι φρικῶδες καὶ ἀποτρόπαιον, εἶναι αὐτόχρημα ἀντιχριστιανικόν. Δὲν θὰ δημιουργήσητε, λέγετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας, δυσχερείας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἀσχέτως πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ὄψιν τοῦ ζητήματος, τὸ ἔργον σας τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἔργον ἐσωτερικῆς διαρρέσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ; Ἐχει οὗτος μεταξὺ πάντων τῶν λαῶν τῆς ὑψηλοῦ τοῦ ἐξαιρέτου καὶ μοναδικῶν εὐτύχημα νὰ εἶναι θρησκευτικῶς ἠνωμένος, ἀλλ' ἔρχεσθε ὑμεῖς, ἵνα διὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ ἐνσπείρητε ζιζάνια, προκαλέσητε θρησκευτικὴν σύγχυσιν καὶ ἀνωχίαν, ἐσωτερικὰς διαρρέσεις καὶ ἀνωμαλίας, ἐμβάλητε μῖσος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν προσηλυτιζομένων διὰ δόλου καὶ ἀπάτης, δι' ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν πιέσεων ὀρθοδόξων πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, προκαλέσητε ἀπαραιτήτους διαμαρτυρίας καὶ ἐξεγέρσεις τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, ὡς συνέβη καὶ ἐν ΚΠόλει καὶ ἐν Θράκῃ καὶ ἐν Περάμφῳ καὶ πανταχοῦ ἐν πάσῃ χώρᾳ ὅπου μετέβησαν οὐνίται. Οὐδεὶς δικαιούται νὰ μέμφηται ὑμᾶς διότι ἀνήκετε εἰς τὴν λατινικὴν Ἐκκλησίαν,

ἀλλὰ τὸ ὑποκριτικὸν καὶ δόλιον οὐνιτικὸν σύστημα, εἰς ὃ ἀνήκετε, καὶ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖτε εἶναι ἄξια βαρυτάτης μομφῆς. Δὲν προξενεῖ δὲ τὸ ἔργον σας βλάβην μόνον εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ ὑπὲρ τῆς οὐνίας ἔργον σας, ἐὰν δὲν ἀνακοπῆ, δὲν θὰ προαγάγῃ, ἀλλὰ μᾶλλον θὰ βλάψῃ τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως. Διότι ἡ ἔνωσις θὰ ἐπιτευχθῆ, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, μόνον δι' εἰλικρινοῦς συνεννοήσεως καὶ ἀντικειμενικῆς ἐξετάσεως τῶν χωριζόντων τὰς Ἐκκλησίας ζητημάτων καὶ διὰ τῆς ἄρσεως τῶν αἰτιῶν τοῦ ἀξιοθρηνητοῦ σχίσματος. Ἐνῶ τὸ δλέθριον ἔργον σας εἶναι προωρισμένον νὰ προκαλέσῃ νέα μίση κατὰ τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐκθέσῃ καὶ ἐξευτελίσῃ μᾶλλον αὐτήν, νὰ διανοίξῃ εὐρύτερον τὸ ὑφιστάμενον, δυστυῶς, χάσμα, ν' ἀπομακρύνῃ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, τὴν παρὰ πᾶσι ποθητὴν εἰλικρινῆ καὶ γνησίαν ἔνωσιν».

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ Χ.Α.Ν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΙΣΘΕΙΣΗΣ ΥΠΟ ΤΗΣ
Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Ἰουλίου 1928

Πρὸς τὴν

Σεβ. Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2781]4278 καὶ ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνετέθη ἡμῖν νὰ μελετήσωμεν καὶ πληροφορησώμεν τὰ τῆς ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἐν Ἑλλάδι Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων (Χ.Α.Ν.), περὶ τοῦ σκοποῦ, ὃν αὕτη ἐπιδιώκει, καὶ δὴ, ἐὰν ἔχη ἢ μὴ προσηλυτιστικὸν σκοπὸν, ὡς καὶ ἂν τὸ ἔργον αὐτῆς συμβιβάζεται πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εἴ τι ἕτερον σχετικόν.

Μετὰ τὴν γενομένην παρ' ἡμῶν μελέτην καὶ ἐξέτασιν ὑποβάλλομεν εὐσεβᾶστως τὸ πόρισμα αὐτῶν ἔχον ὡς ἑξῆς.

Α'.

Παρακαλέσαμεν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μονεμβ. καὶ Λακεδαιμόνος Κύριον Γερμανὸν νὰ μᾶς ἀνακοινώσῃ εἴ τι ἐγνώριζε περὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἔργου τῆς Χ.Α.Ν. Ἀπεκρίθη ὅτι αὐτὸς οὗτος οὐδὲν ἐγίνωσκε καὶ ὅτι πιθανῶς θὰ ἠδύνατο νὰ μᾶς πληροφορήσῃ περὶ τοῦ ἔργου τούτου ὁ βουλευτὴς Λακωνίας κ. Δ. Πετρακάκος, ὅστις καὶ εἶχεν ὑποβάλλῃ ἐν τῇ Βουλῇ σχετικὴν ἐπερώτησιν.

Ἐξετασθεὶς ὁ κ. Πετρακάκος εἶπεν ὅτι ἡ ἐπερώτη-

οίς του ἀπέβλεπεν εἰς τὴν σκοπούμενην μετάβασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας εἰς Ἀμερικὴν πρὸς συλλογὴν ἐράνων διὰ τὸ ἐν Κερκύρα ἔργον τῆς Χ.Α.Ν. ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ δραστηριότης τῶν ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῆται εἰς ἰδιαιτέρα τῆς Ἐκκλησίας των, καὶ ὄχι εἰς ξενικά. Ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν Ἑλλάδι ἔργον τῆς Χ.Α.Ν. ὁ κ. Πετραῦκος ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ μελετήσῃ ὁ ἴδιος, παρὰ τοῦ κ. Γ. Θ. Φεσσόπουλου ὁμοῦ Συνταγματάρχου τοῦ πεζικοῦ, τέως Διευθυντοῦ τῆς Ὑπηρεσίας Γενικῆς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους, εἶχεν ἀκούσῃ εἰς συναρκασίαν των ἐν Ἐπιτροπῇ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Παιδείας, ὅτι καὶ τὸ ἐν Ἑλλάδι ἔργον τῆς Χ.Α.Ν. εἶνε ὑπόπιον. Τὸ αὐτὸ ὁ κ. Γ. Θ. Φεσσόπουλος ἐπανέλαβε εἰς αὐτὸν (τὸν κ. Δ. Πετραῦκον) καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ συναντήσῃ των μετὰ τὴν ἐπερώτησίν του ἐν τῇ Βουλῇ.

Πρὸς τὸν κ. Φεσσόπουλον ἀπηύθυνεν ἀπὸ 4 Ἀπριλίου 1928 ἔγγραφον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπакίας καὶ Εὐρυτανίας παρακαλῶν νὰ πληροφωρήσῃ ἂν εἶπε τοιοῦτό τι περὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἔργου τῆς Χ.Α.Ν. καὶ ποῖα τὰ στοιχεῖα, ἐφ' ὧν ἐβάσιζε τὰς ὑπονοίας του. Ὁ κ. Φεσσόπουλος ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς ἐκ Καβάλλας τὴν 20 Ἀπριλίου 1928.

«Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ναυπακίας καὶ Εὐρυτανίας. Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὡς Διευθυντοῦ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους ὑπηρεσίας μου δὲν μοι ἐδόθη καιρὸς ν' ἀσχοληθῶ εἰδικῶς μετὰ τὴν Χ.Α.Ν. καὶ ἐπομένως οὐδὲν περὶ αὐτῆς γνωρίζω.

Παρακολουθῆσας ὁμοῦ πολλὰς ἄλλας ξενικάς προπαγάνδας διαθετούσας ἀφθονον χρῆμα ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, τῆς φιλανθρωπίας μὴ ἐξαιρουμένης, ἐπέισθην ἀδιστακτικῶς, ὅτι ἅπασαι ἐξυπηρετοῦν ξενικοὺς σκοποὺς ἐπὶ βλάβῃ σοβαρωτάτῃ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τί εἶπον, πάντως ὁμοῦ θεωρῶ ὅτι πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καὶ παρακολουθηθῇ μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ ἡ Χ.Α.Ν.»

Β'.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος Κύριος Γερμανός, παρακληθεὶς νὰ γνωρίσῃ ἡμῖν εἴ τι εἶχε σχετικῶς πρὸς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀνατεθείσης ἡμῖν ἐντολῆς, εἶπεν ὅτι προσωπικῶς ὁ ἴδιος οὐδὲν ἐγνώριζεν· εἶχεν ὁμοῦ πληροφωρηθῇ ὅτι ὁ πολιτευτῆς Βόλου κ. Κασσαβέτης παρητήθη ἀπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς ἐν Ἀθήναις Χ.Α.Ν. διότι ἐθεώρησεν ἔκ τινων τεκμηρίων ὑπόπτους τοὺς σκοποὺς τῆς. Παρὰ δὲ τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ Χρυσόστομου Δημητρίου ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἐμμ. Μυτιληναῖος, ἐκ τῶν

ἐνεργῶν μελῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Χ.Α.Ν. ὠδήγει μαθητὰς ταύτης εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ Εὐαγγελικὴν Ἐκκλησίαν, Ἐρωτηθεὶς ὁ κ. Κασσαβέτης, ἐδήλωσεν ὅτι οὐδέποτε εἶχε διατελέσῃ μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Χ.Α.Ν. οὐδ' ἐξέφρασε ποτε τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν περὶ τοῦ ἔργου τῆς, καὶ ὅτι μόνον ἐσχάτως τὸν ἠρώτησαν ἂν θὰ ἐδέχτο νὰ ἐκλεγῇ Σύμβουλος, τὸ ἐδέχθη δὲ εὐχαρίστως πεπεισμένος περὶ τῆς ἀγνότητος καὶ χρησιμότητος τοῦ ἔργου, τοῦ ὁποίου προτίσταται δεκαπενταμελὲς ἐξ ἐγκρίτων Ἑλλήνων Συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ἀλεξ. Πασπάτη παρέχοντος ὅλα τὰ ἐχέγγυα τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης.

Ὁ κ. Ἐμμ. Μυτιληναῖος ὑπέβαλεν ἔγγραφον καὶ ἐνυπόγραφον διασάφῃσιν κατὰ τῆς ἀποδοθείσης εἰς αὐτὸν κατηγορίας· ἐν τῇ διασαφῆσει ταύτῃ, λίαν ἐμπεριστατωμένη, βεβαίῳ ὅτι οὐδένα ποτὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ Εὐαγγελικὴν Ἐκκλησίαν, περὶ τῆς ὁποίας οὐδὲ γνωρίζει ποῦ κεῖται. Ἀπ' ἐναντίας, ἐν Πειραιεὶ, ἐν συμπράξει μετὰ τῶν ἐκεῖ Γυμνασάρχων καὶ καθηγητῶν τῶν Γυμνασίων, εἰργάσθη εἰς τὴν «Χριστιανικὴν Ὀργάνωσιν Νέων Πειραιῶς» μετὰ πνεύματος ὀρθοδοξοτάτου, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἀρχιμανδριτῆς Χρυσόστομος Δημητρίου, προσκληθεὶς εἰς τινα ὁμιλίαν τοῦ ἐν τῷ Α' Γυμνασίῳ Πειραιῶς, τὸν συνεχάρη διὰ τὸ ἔργον του. Ὁ κ. Μυτιληναῖος ἐπικαλεῖται καὶ τοὺς καθηγητὰς τῆς Ριζαρίου καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς διὰ τὸν ἀνέκαθεν ζῆλόν του ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς ζωῆς εὐσεβείας, προκαλεῖ δὲ τὸν ἀρχιμ. Χρυσόστομον Δημητρίου ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας.

Ὁ ἀρχιμανδριτῆς Χρυσόστομος Δημητρίου, ἐξετασθεὶς σχετικῶς, εἶπεν ὅτι αὐτὸς οὐδὲν γινώσκει τὸ ἐπιλήψιμον διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Ἐμμ. Μυτιληναίου, ὅτι πράγματι τὸν συνεχάρη εἰς ὁμιλίαν του ἐν τῷ Α' Γυμνασίῳ, τὰ δὲ περὶ Μυτιληναίου καὶ Εὐαγγελικῆς ἐν Πειραιεὶ Ἐκκλησίας ἤκουσε παρὰ τοῦ κ. Κουτσουράκου, οὗ δὲν ἐνθυμεῖται τὸ μικρὸν ὄνομα, ἐμποροῦπαλλήλου τὸ ἐπάγγελμα. Προσκληθεὶς νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσιν τούτου, ὅπως κληθῇ εἰς ἐξέτασιν, ἐδήλωσεν ὅτι τὴν ἠγνώσει καὶ ὅτι μάλιστα καθὼς εἶχεν ἀκούσει, ὁ Κουτσουράκος εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ μηνῶν εἰς Θεσσαλονίκην.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω μαρτυρικῶν καταθέσεων οὐδὲν προκύπτει κατὰ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἔργου τῆς Χ.Α.Ν. Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Φεσσόπουλος ὁμολογεῖ ὅτι «οὐδὲν γνωρίζει» κατ' αὐτῆς. Τὴν θεωρεῖ ὁμοῦ ξενικὴν ὀργάνωσιν καὶ ζητεῖ νὰ ἐξετασθῇ καὶ παρακολουθηθῇ τὸ ἔργον τῆς μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ἀλλ' ἀπὸ

τοῦ 1922 τὸ δεκαοκταμελὲς Συμβούλιον τῆς ἐν Ἀθήναις Χ.Α.Ν. περιλαμβάνει 15 Ἑλληνας ὀρθοδόξους, συγκαταλεγόμενων εἰς αὐτοὺς τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Γραμματέως. Καὶ πρότερον δὲ ἡ Χ.Α.Ν. κατὰ τὴν γενικὴν τακτικὴν τῆς μόνης τῆς εἶχε προκαλέσῃ τὴν εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς συμμετοχὴν καὶ παρακολούθησιν τῶν ἡμετέρων, πολιτικῶν, στρατιωτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Ἡ ὉΡΘΟΔΟΞΟΣ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας (Τέλος)

Τί ἐκ τούτων συμπεραίνομεν; ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως καὶ παρὰ τὴν κρατήσασαν συνήθειαν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας περιέλαβεν ἐν ἑαυτῇ ὡς μίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν τῆς τὴν Οὐκρανικὴν Ἐκκλησίαν, αὐτόνομον καὶ ἱστορικῶς καὶ κανονικῶς καὶ λογικῶς διατελοῦσαν. Ἐχρησιμοποίησε δὲ ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία καὶ τρόπον ἀντικανονικὸν διὰ τὴν κατάργησιν ταύτην. Μήπως ἠρωτήθη, ὡς ἦτο κανονικῶς ἐπιβεβλημένον, περὶ τούτου προηγουμένως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ἡ Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία ἐχειραφετήθη, καὶ μεθ' οὗ πάντοτε ἡ Ἐκκλησία αὕτη εἶχε «στενὴν καὶ λιανὴ φιλικὴν ἐπαφήν»; Μήπως ἠρωτήθη τοῦλάχιστον αὕτη ἡ Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία; Τὸ μόνον σχετικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν πρὸς προσάρτησιν τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ρωσικὴν, πρὸς κατάργησιν μᾶλλον τῆς αὐτονομίας αὐτῆς, ὑπῆρξεν ὁ ἐξαναγκασμὸς τοῦ Μητροπολίτου Κιέβου Γεδεῶνος νὰ ὀρκισθῇ ὑποταγὴν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας! Ἄλλ' εἶνε ἀρκετὸν ὑπὸ κανονικὴν ἔποψιν τὸ γεγονός τοῦτο διὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὸ κανονικὸν πρῶτον, καὶ ἔπειτα τὸ πραγματικὸν καὶ ἀναμφισβήτητον γεγονός τῆς προσαρτήσεως;

Κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην προσάρτησις κανονικὴ εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν καὶ κατάργησις κανονικῆς αὐτονομίας τῆς Οὐκρανίας δὲν ἔλαβε χώραν, οὐδὲ ὑφίσταται, ἐὰν δὲ σήμερον οἱ Οὐκρανοί, μετὰ 250 ἐτῶν δουλείαν ἐλευθερωθέντες τοῦ ζυγοῦ τῶν Τσάρων καὶ τῶν Ρόσσων Ἱεραρχῶν, ἐκήρυσαν τὴν αὐτονομίαν τῶν τὴν ἐκκλησιαστικὴν, καλῶς ἔπραξαν, καὶ εἶνε Ἐκκλησία αὐτόνομος ἢ Αὐτοκέφαλος ἢ Οὐκρανικὴ, ἀκριβῶς διότι τοιαύτη ὑπῆρξε, καὶ δὲν κατηγορήθη κανονικῶς παρ' οὐδενός, συνεχίζει ἀπλῶς τὴν παρανόμως καὶ διὰ τῆς πολιτικῆς βίας πρὸς καιρὸν διακοπεῖσαν αὐτονομικὴν ζωὴν τῆς, αἱ δὲ Ὁρθόδοξοι καὶ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, καὶ ἰδίως τὸ

Πατριαρχεῖον Κων]πόλεως, καὶ δικαιοῦνται καὶ ὀφείλουσιν ν' ἀναγνωρίσωσιν αὐτὴν ὡς αὐτόνομον καὶ ὁμότιμον ἑαυταῖς ἀδελφὴν καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπικοινωνίαν πᾶσαι μετ' αὐτῆς ἀκριβῶς ὅπως ἔπραξαν τελευταίως διὰ τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Γεωργίας. Ἴσως θὰ ἔπρεπε μόνον νὰ δηλωθῇ αὐτοῖς ὅτι ὀφείλουσι νὰ παύσωσιν ἐπικοινωνοῦντες μετὰ τῆς Συνοδικῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας, ἕως ὅτου αὕτη καθορίσῃ τὴν θέσιν τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποκηρύττουσα μὲν ἀφ' ἑνὸς τὴν πρᾶξιν τῆς, τῆς χειροτονίας ἐγγάμων Ἐπισκόπων, καθορίζουσα δ' ἀφ' ἑτέρου τὰς κοινὰς σχέσεις τῆς μετὰ τῆς ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀναγνωριζομένης αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας¹).

IV

Συνοδικὴ Ἐκκλησία.

Μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ὡς ἔχει σήμερον, δὲν εἶνε ὀρθὸν ν' ἀποκατασταθῶσιν ἀδελφικαὶ σχέσεις ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ ἔποψιν δογματικὴν καὶ ὑπὸ ἔποψιν λατρείας καὶ διοικήσεως βεβαίως δὲν εἶνε καταδικαστέα. Ἄλλ' ἔχει τοῦτο τὸ ἐπιλήψιμον. Ὅτι παραδέχεται ἐν τοῖς μέλεσι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐπισκόπου ἐγγάμους συμβιοῦντας μετὰ τῶν ἰδίων συζύγων. Τοῦτο εἶνε θεμελιώδης παράβασις τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τῆς πολιᾶς ἀρχαιότητος κρατησάσης τάξεως, τοῦ θεσμοῦ τ. ἔ. τῆς ἀγαμίας τῶν Ἐπισκόπων, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ οἱ κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἔπειτα ἐνέκριναν καὶ ἐνομοθέτησαν, ὥστε νὰ μείνῃ ἔκτοτε ἀπα-

1. Ἐν Οὐκρανίᾳ ὑφίσταται μία ἄλλη Ἐκκλησία αὐτοχειροτόνητος τοῦ Ληπκόφ ἧτις καὶ αὕτη ἀξιοῖ, ὅτι εἶνε Ὁρθόδοξος καὶ Αὐτοκέφαλος Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία, καὶ ζητεῖ ὡς τοιαύτη τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη δὲν δύναται ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς μέλος ὑγιές τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, διότι ἔχει Ἀρχιεπίσκοπον αὐτῆς καὶ Πρόεδρον τῆς Ἐκκλησίας τὸν πρωθυεῖα Βασίλειον Ληπκόφ χειροτονηθέντα εἰς Ἐπίσκοπον ὑπὸ μόνον ἱερέων ἀνευ συμμετοχῆς κατὰ τὴν χειροτονίαν. Ἐπισκόπου τινός. Παρὰ τοῦτου ἐχειροτονήθησαν ἔπειτα ὅλοι οἱ λοιποὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Οἱ περὶ τὴν αὐτοχειροτόνητον ταύτην Ἐκκλησίαν φρονοῦσιν ὅτι οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἐπαλαιώθησαν καὶ ὅτι δέον πνεῦμα ἀνακρινιστικὸν νὰ ἐπικρατήσῃ, νὰ ἐπανέλθωσι δὲ οἱ χριστιανοὶ εἰς τοὺς ἀποστολικούς τῆς Ἐκκλησίας χρόνους. Ἐν γένει πνεῦμα προτεσταντικὸν ἐπικρατεῖ παρ' αὐτοῖς, περὶ δὲ τῶν Ἐπισκόπων φρονοῦσιν ἐπὶ πλέον, ὅτι δύναται νὰ εἶνε καὶ ἐγγαμοὶ καὶ ἡ ἱερωσύνη ὅτι δύναται νὰ προηγήται τοῦ γάμου.

ῥαβιαστος ὑφ' ἀπάσης τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν ἡ Συνοδικὴ Ἐκκλησία ἀνεγνώριζεν ὅτι κακῶς ἔπραξε χειροτονήσασα ἑγγάμους Ἐπισκόπους καὶ ἀπεκήρυττε τὴν πράξιν τῆς ταύτης, τότε θὰ ἠδύναντο βεβαίως αἱ Ὁρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι νὰ ἐπικοινωνήσωσι μετ' αὐτῆς, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσοι καὶ ἡ Πατριαρχικὴ ἐν Ρωσίᾳ Σύνοδος οὐδένα ἄλλον εὐλογοφανῆ λόγον τότε θὰ εἶχε νὰ ἀποκρούῃ τὴν μετ' αὐτῆς ἐπικοινωνίαν.

Θὰ ἦτο πρῶτον ὅμως νὰ ζητηθῇ παρ' αὐτῶν καὶ τοῦτο. Νὰ στραφῶσι πρὸς τοὺς συναδέλφους των τοὺς τῆς ἐν Ρωσίᾳ Τυχωνικῆς ἢ Πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας μετ' ἀδελφικοῦ πρὸς αὐτοὺς ἐνδιαφέροντος καὶ πρῶτον μὲν νὰ ζητήσωσι τὴν μετ' αὐτῶν συνδιαλλαγὴν ἐν πνεύματι Χριστοῦ· δεύτερον, ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν νὰ θέσωσι τὰς βάσεις νέας διοικητικῆς τάξεως ἐν τῇ Αὐτοκεφάλῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσίας, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς μετὰ τὴν Ρωσικὴν ἐπανάστασιν νέας πολιτικὰς ἐν τῇ χώρᾳ των συνθήκας· καὶ τρίτον ἀπὸ κοινοῦ πάντως ν' ἀναγνωρίσωσι τὸ αὐτοκέφαλον ἢ αὐτόνομον τῶν Ἐκκλησιῶν Οὐκρανίας καὶ Γεωργίας καὶ οἰωνδῆποτε ἄλλων χωρῶν, ὅσαι ἐπόθησαν, καὶ ἦτο δίκαιον καὶ κανονικῶς ἐπιτρεπόμενον νὰ χειραφετηθῶσιν ἐκκλησιαστικῶς.

Τοιαύτη τις ἔνωσις τῶν δύο μεγάλων ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησιαστικῶν μερίδων δὲν δύναται, ἢ νὰ ἔχη ὡς ἄμεσον συνέπειαν καὶ τὴν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐξαφάνισιν τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν μικρομερίδων, ὅσαι διὰ τοῦτον ἢ τὸν ἄλλον λόγον ἀνεφάνησαν ἐν τῇ Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ὁ λαὸς δὲ ὁ Ρωσικὸς θ' ἀρχίσῃ τότε νὰ παιδαγωγῆται καλύτερον θρησκευτικῶς.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ ἀπόρητον τῆς ἐξομολογήσεως.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐρωτηθεῖσα ἂν δύναται νὰ ἐξαναγκασθῇ ὁ πρὸ τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως ληστοῦ ἐξομολογήσας αὐτὸν ἱερεὺς ὅπως ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν ἐξαγορευθείσας τυχὸν λεπτομερείας δυναμένας σπουδαίως νὰ διευκολύνωσι τὸ ἔργον τῆς δικαιοσύνης, ἀπήντησεν ἀμέσως καὶ ἀπεριφράστως, ὡς ὄφειλεν, ἀποφατικῶς. Ἐἶνε εὐτύχημα ὅτι δοθείσης ἀφορμῆς ἐγνώσθη εὐρύτατα εἰς τὸ κοινὸν ὅτι τὸ ἀπαρβιαστος τοῦ ἀπορρήτου τῆς ἐξομολογήσεως ἀποτελεῖ οὐσιώδη κανονικὴν καὶ θρησκευτικὴν διάταξιν. Τὸ ἐναντίον θὰ ἀπετέλει οὐ μόνον σοβαρὰν θρησκευτικὴν παράβασιν, ἀλλὰ καὶ ὀλεθριώτατον κοινωνικὸν ἔγκλημα.

Ἐμπορικοὶ ὑπολογισμοί.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξῳ Ἀνα-

τολῇ παπικῆς θρησκευτικῆς προπαγάνδας καὶ πάντοτε μὲν ἦτο «δοσοληψία», μάλιστα δ' ἐπ' ἐσχάτων ἀνήχθη εἰς περιωπὴν ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως. Οὕτω ἐν τῶν τευχῶν τοῦ οὐνιτικοῦ περιοδικοῦ «Stoudion» μᾶς τελευταίων ἐνεφάνισεν ἄρθρον τοῦ ἐτέρου τῶν παρ' ἡμῖν ἀγωνιζομένων νὰ καλλιεργήσουν τὴν οὐνίαν Χαλβατζήδων πραγματευόμενον τὴν ἀνάγκην καθορισμοῦ ἐπὶ τέλους ἐνὸς «Προγράμματος», διὰ τοῦ ὁποίου θὰ καθίστατο ἐπιτευκτὴ ἡ περιβόητος ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑφ' ἣν, ὡς ἀλλαχοῦ τοῦ ἀνα χεῖρας φύλλου ἀναπτύσσεται, νοεῖται ἡ περιπόθητος οὐνία. «Ἐάν τις θέλῃ νὰ καταστήσῃ τὸ κεφάλαιόν του προσοδοφόρον—ἀρχίζει ὁ Δωρόθεος Χαλβατζῆς οὗτος,—πρέπει νὰ τὸ τοποθετήσῃ ἐν γνώσει». Δεῦτε, δηλαδὴ, ρυθμίσωμεν τὴν ὑπόθεσιν τῆς περιποθήτου οὐνίας ἐμπορικῶς. Ἡ Ἀνατολὴ εἶναι ἀπέραντον κεφάλαιον ἀναμένον τὴν κατάλληλον ἐκμετάλλευσιν. Διὰ νὰ καταστήσῃ παραγωγικόν, ἀνάγκη προπαγανδιστικοῦ προγράμματος, τὸ ὅποιον μᾶς ἔλειψεν ἕως τοῦδε, καὶ δι' αὐτὸ οὐδεμία ἢ ἀσημαντος ὅλως ἐγένετο ἡ προσηλυτιστικὴ συγκομιδὴ. Αἱ ὑπὸ τῶν προηγουμένων παπῶν χαραχθεῖσαι γενικαὶ καὶ οὐνιτικαὶ κατευθύνσεις ὑπῆρξαν μᾶλλον ἀρνητικαί, μόλις δ' ἐπλησίασαν τὸ οὐνικὸν πρόβλημα, χωρὶς νὰ τὸ λύσουν. Ἀνάγκη ἐνόητος δράσεως, ἀνάγκη «προγράμματος», ἀνάγκη «σχεδίου». Ἐξετάσωμεν τὴν σύγχρονον κατάστασιν τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, τὰς πολιτικὰς των συνθήκας, τὰς ψυχικὰς διαθέσεις, τὴν κυριαρχοῦσαν νοοτροπίαν τῶν διαφόρων κοινωνικῶν στρωμάτων τῶν ἀνατολιτῶν. Αὐτὰ προτείνει ὁ ἔμπορος τῆς θρησκείας κ. Χαλβατζῆς ἐλπίζων ἀφθονοῦν τὴν ὑπὲρ τῆς οὐνίας συγκομιδὴν, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον φρονεῖ, ὡς διὰ μακρῶν ἀναπτύσσει, ὅτι ἰδίως ἡ Ἑλληνικὴ Ἀνατολὴ παρουσιάζει σήμερον ἐξαιρετικῶς εὐνοϊκὰς συνθήκας πρὸς εὐδοκίμησιν συστηματικῆς καθ' ὄρισμένον πρόγραμμα οὐνιτικῆς δράσεως. Ὅσοι περισσότερον—λέγει—διαδίδεται ὁ πολιτισμὸς μεταξὺ τῶ Ἑλλήνων πιστῶν, τόσοι περισσότερον χάνουν παρ' αὐτοῖς τὸ γόητρόν καὶ τὸ κῦρὸς των οἱ ποιμένες των... Ἴδου λοιπὸν ἡ οὐνία εἰς χρηματιστήριον θρησκευτικῆς ἐμπορίας καὶ δημοσιώτερον κηρυττομένη, ὅ,τι δηλαδὴ ἦτο ἀφ' ἧς ἐνεφανίσθη καὶ ἡ σημαία τῆς ἐνώσεως ὑψουμένη ὑπὸ τῶν παπιστῶν εἰς σήμα «φίρμας» ἐμπορικῆς ad majorem Dei gloriam!

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ σχεδίου Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ

Σεβ. Μητροπολίται Ἀδριανουπόλεως, Ναυπακτίας καὶ Θηβῶν μεταβάντες εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἐπέδωκαν αὐτὸ εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως ἐπισπευσθῆ ἢ ψήφισις αὐτοῦ. Ταυτοχρόνως ὠμίλησαν πρὸς αὐτὸν περὶ ἄλλων πινῶν ζητημάτων καὶ περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ. Ὁ Σεβ. Ναυπακτίας ἐπεκρινώθη καὶ ἰδιαίτερος μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου.

—Τὴν Τρίτην ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοφθόου ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησίᾳ. Σχολῆς.

—Τὸ Ἀνώτερον Συμβούλιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζῆναιδευσεως συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας τὸ παρελθὸν Σάββατον.

—Ἀπὸ τῆς 21 Ὀκτωβρίου ἤρχισαν τὰ μαθήματα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἀρρένων Ἀθηνῶν, ἐν 11 ναοῖς τῶν Ἀθηνῶν. 1) Ἀγ. Γεωργίου (πρῶην Β' Νεκροταφ.), ὥραν 11 π. μ. 2) Προφ. Δανιὴλ, ὥραν 11 π. μ. 3) Ὁσίου Μελετίου, ὥραν 3 μ. μ. 4) Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὥραν 10 π. μ. 5) Παναγίας (Νέου Κόσμου), ὥραν 10 1)2 π. μ. 6) Ἀγ. Λαζάρου (Βύρωνος), ὥραν 11 π. μ. 7) Ἀγ. Φωτεινῆς (Ἰλισσοῦ), ὥραν 10 1)2 π. μ. 8) Ἀγ. Φιλίπου, ὥραν 11 π. μ. 9) Ἀγίου Δημητρίου (Ἀμπελοκήπων), ὥραν 10 1)2 π. μ. 10) Ἀγ. Χαράλαμπος (Ἄρσεως) ὥραν 3 1)2 π. μ. 11) Ἀγ. Νικολάου (Συνοικ. Συγγροῦ) ὥραν 10 1)2 π. μ. Εἰς τὰ Κατηχητικὰ ταῦτα Σχολεῖα προσλαμβάνονται μαθηταὶ ἡλικίας 9—13 ἐτῶν, Δημοτικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Σχολείων. Ἀλλ' ἀπὸ 1 Νοεμβρίου ἀρχεται τῶν μαθημάτων τευ ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Χρυσοσπηλαιωτίσεως τό, ἐγκρίσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐφέτος τὸ πρῶτον συνιστάμενον Ἀνώτερον Κατηχητικὸν Σχολεῖον ἀρρένων, διὰ μαθητὰς Γυμνασιῶν, Ἐμπροσθίων Σχολῶν καὶ ἄλλων. Εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦτο ἡ διδασκαλία θὰ γίνεταί κατα Πέμπτην ὥρ. 5 μ. μ. Πάντα τ' ἀνωτέρω Σχολεῖα διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Ζωῆς», διδάσκουσι δ' ἐν αὐτοῖς ἀπόφρῆτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου μέλη αὐτῆς κατὰ σύστημα ἐνιαῖον, δεόντως προπαρασκευαζόμενοι.

—Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» ὁρίσθησαν ὑπὸ τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Δρυϊνουπόλεως καὶ Παγωνιανῆς κ. Βασιλείος, Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. Τιμόθεος.

—Ὑπὸ τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου διορίσθη τακτικὸς ἐφημέριος τοῦ ἐν Πετρούπολει ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἑλληνι-

κῆς Προσεβίας ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Παπαδόπουλος-Κεραμεύς.

—Ὑπὸ τῆς Εἰσαγγελίας Πλημμελειοδικῶν διετάχθησαν τακτικαὶ ἀνακρίσεις κατὰ τῶν Οὐνιτῶν διεξαγόντων προσηλυτισμόν. Τὰς ἀνακρίσεις ἀνέλαβε τὸ 10ον ἀνακριτικὸν τμήμα.

—Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 21ῃ Σεπτεμβρίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 29ῃ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 201 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Βαλκοβίνη τοῦ τέως Δήμου Ἀκράτας, ἀποτελεῖ ἐφεξῆς ἰδίαν ἐνορίαν με ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

—Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 29ῃ τοῦ ἰδίου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 201 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἰδρύεται ἐνορία ἐν τῷ συνοικισμῷ Ἡλιουπόλεως τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, με ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

—Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 29ῃ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 201 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐ. ἔ. συγχωνεύεται ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Μαλεσσίνης τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πᾶν ἔμβασμα πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ὡς καὶ πᾶσα ἐπιστολὴ σχετικὴ πρὸς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν διεκπεραίωσιν δεῖν ἐφεξῆς νὰ διευθυνηταί μόνον «Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Γεν. Ἐκκλ. Ταμείον, Ἀθήνας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΑΝΑ
Καθηγητοῦ τῆς Ἀπολογητικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ
ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ
ΤΕΥΧΟΣ Α'
[Σελίδες 204]

Τιμῆται δρχ. 125, μετὰ ταχυδρ. 130
Ἀπευθυντέον: Πανεπιστήμιον, Θεολογικὸν Σπουδαστήριον. Ἀθήνας

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΣΕΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
Δρυϊνουπόλεως καὶ Παγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ
Τμήμα ἐτησίως ἐγγραφῆς
Ἔσση. Δρχ. 50. Ἐξῆσι. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 Ἀθήναι